

ב"ה • ערב שבת קודש פרשת כי-תשא • י"ז אדר-ראשון ה'תשפ"ב

קונטרס שבועי לאנ"ש חסידי חב"ד לחיזוק ההתקשרות
לכ"ק אדמו"ר רבי מנחם מענדל בהרה"ק רלו"י מליובאוויטש
זצוקלה"ה נבג"מ זי"ע

התקשרות

א'תל"ז

שיחות • אגרות • פניני חסידות לפרשת השבוע • הלכות,
מנהגים וטעמיהם • ניצוצות • זמנים • יומנים ותאריכי
חב"ד • שניים מקרא ואחד תרגום

כמה אופנים בהתקשרות איש אל רעהו, תלמיד לרבו, חסיד לרבו שלו וכמה מדריגות בזה. ההתקשרות בכלל הוא על ידי ההליכה באורחותיו, ומתחלק לשלושה סוגים, מלמטה למעלה, בהתאם לסוג אורחותיו של זה שמתקשר אליו:

מבקש או מצוה לאחרים לעשות - התקשרות המתקשר על ידי זה שמקיים ציווי והוראה זו. עושה בשותפות עם אחרים - התקשרות המתקשר על ידי זה שמשותף גם כן בזה. עושה בעצמו - התקשרות המתקשר על-ידי זה שכאשר ניתנה לו האפשרות מחליף אותו בעשיותיו. ובמכתבי של ער"ח תמוז באתי לעורר את החסידים המקושרים או השייכים אל כ"ק מו"ח אדמו"ר הכ"מ, שעתה ניתנה האפשרות להתקשרות במדריגה השלישית, התקשרות נפש רוח ונשמה חי' יחידה שלהם בנשיא וראש דורנו הוא כ"ק מו"ח אדמו"ר הכ"מ.

(אגרות קודש כרך ג' עמ' שסא)

4 < דבר מלכות • 8 < משיח וגאולה • 9 < ניצוצי רבי • 13 < ממעיני החסידות • 14 < לוח השבוע
15 < יומן מבית חיינו • 18 < עת לדעת • 19 < שניים מקרא ואחד תרגום

זמני השבוע

תאריך	עלות השחר**		זמן ציצית ותפילין	זריחת החמה	סוף זמן ק"ש	חצות והלילה	מנחה גדולה	שקיעת החמה***	צאת הכוכבים
	ד' 120 הזריחה	ד' 72 לפני הזריחה							
ו', י"ז באדר ראשון	4.22	5.09	5.30	6.28	9.06	11.55	12.25	5.28.9	5.53
ש"ק, י"ח באדר ראשון	4.21	5.08	5.29	6.27	9.06	11.55	12.25	5.29.7	5.54
א', י"ט באדר ראשון	4.20	5.07	5.28	6.26	9.05	11.55	12.25	5.30.5	5.55
ב', כ' באדר ראשון	4.19	5.06	5.27	6.25	9.04	11.55	12.25	5.31.3	5.56
ג', כ"א באדר ראשון	4.18	5.05	5.26	6.24	9.04	11.55	12.25	5.32.2	5.57
ד', כ"ב באדר ראשון	4.17	5.04	5.25	6.23	9.03	11.55	12.25	5.33.0	5.57
ה', כ"ג באדר ראשון	4.16	5.03	5.24	6.22	9.03	11.54	12.24	5.33.8	5.58
ו', כ"ד באדר ראשון	4.15	5.02	5.23	6.21	9.02	11.54	12.24	5.34.6	5.59

זמני הדלקת הנרות וצאת השבת

פרשת	ירושלים		תל-אביב		חיפה		באר-שבע	
	הדה"נ	צה"ש	הדה"נ	צה"ש	הדה"נ	צה"ש	הדה"נ	צה"ש
תשא	16:48	18:05	17:10	18:06	16:58	18:05	17:10	18:07
ויקהל - שקלים	16:54	18:10	17:15	18:12	17:04	18:10	17:16	18:12

צעירי אגודת חב"ד באה"ק ת"ו • יו"ר: הרב יוסף יצחק הכהן אהרונב

מערכת: לוי יצחק שייקביץ, יוסף יצחק אולידורט,

אליהו קעניג, אברהם מרינובסקי, מנחם מענדל שייקביץ

מו"ל: המרכז לעזרי שליחות, ת"ד 1122 כפר חב"ד 6084000

אינטרנט: www.chabad.org.il דואר אלקטרוני: chabad@chabad.org.il

1437 • יולי • ISSN 7474-0793

לזכות הרה"ח משה מאיר הכהן בן חנה להצלחה רבה ומופלגה בעבודת השליחות מתוך בריאות איתנה והרחבה

כי תשא | לא מתמהמהים עם 'מטבע של אש'

הכנסת ובית-המדרש, והן כשיצא בעולם, ביום חול...
הרי בכל פעולה ופעולה שלו עושה צדקה בטהרתה.
כלומר, אפילו באם העני המקבל אינו בא לבקש ממנו,
הרי הוא מחפש אחריו, ואפילו באם אינו פוגש שום מקבל,
או שהלה אינו מבין שהוא עני (כפשוטו או עני בדעת) -
אינו מחכה לשום דבר, הוא עושה מהשני 'מקבל' ונותן
לו צדקה, בגשמיות או ברוחניות, ועד שעושה מכל דבר
שבועולם שיהיה מקבל שלו, ועד שעושה ממנו "מטבע של
אש", ועד באופן ד"שליח עושה שליח" פירות ופירי פירות
עד סוף העולם.

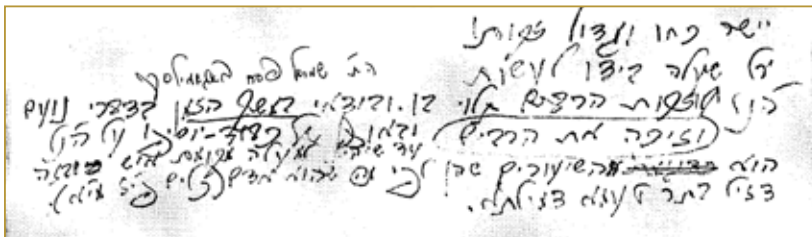
(תורת מנחם תשמ"ז ח"ב עמ' 363)

באם יהודי מקיים את ה"זה יתנו" בגלל טעם מסויים
(טבע או ציווי) - הרי זה מדוד לפי הדרישות והתנאים של
הטעם: בזמן החיוב (צדקה קודם התפילה וכיוצא-בזה);
המקרה שהוא מחוייב בזה, לדוגמא - כשעני בא ומבקש
ממנו צדקה; כשלומד וקורא על-דבר-זה בתורה, בפרשת
תשא ובפרשת שקלים וכיוצא-בזה.

בשעה שנותן צדקה בטהרתה, באופן ד"מטבע של אש"
(שצוירו וטבעו הוא באופן שלמעלה מצויר) - הרי זה
חודר בכל הזמנים והמצבים: אינו מחכה לזמן החיוב,
ואינו מחכה שעני יבוא לבקש ממנו צדקה וכו', אלא בכל
יום ויום (ובמשך כל היום כולו), הן בביתו, והן בבית-

הכתב והמכתב בנועם ובכבוד

הרב שמואל פסח בוגומילסקי פעל לסדר מחיצה בעזרת נשים באחד מבתי הכנסת שבברוקלין. הדבר
היה כרוך בטרחה גדולה ובשכנוע רב בית הכנסת שיסכים להעמיד מחיצה כהלכה. הוא העלה את
פרוטוקול הדיון אודות המחיצה עבור הנהלת 'צעירי אגודת חב"ד'. כך הגיב הרבי לדבריו:
"ישר כחו וגדול זכותו על שעלה בידו לעשות הנ"ל, וזיכה את הרבים, וזכות הרבים תלוי בו.
ובודאי במשך הזמן ובדברי נועם ובאופן של כבוד - יוסיפו על הנ"ל עד שיהי' למעלה מקומת איש ובוזה
הוא מהשיעורים שהן לפי מה שהוא אדם (כלים פי"ז מי"א), דזיל בתר טעמא דמילתא.

מורה שיעור ללימוד היומי ברמב"ם

י"ז אדר-ראשון ה'תשפ"ב - כ"ד אדר-ראשון ה'תשפ"ב

יום	יום בחודש	ג' פרקים ליום	פרק א' ליום	ספר-המצוות
ו'	י"ז באדר-ראשון	הל' גזילה ואבידה.. בפרקים אלו. פרק א-ג.	הל' תומאת מת פרק ט.	מל"ת רמא.
ש"ק	י"ח באדר-ראשון	פרק ד-ו.	פרק י.	מל"ת רמז.
א'	י"ט באדר-ראשון	פרק ז-ט.	פרק יא.	מל"ת רסה.
ב'	כ' באדר-ראשון	פרק י-יב.	פרק יב.	מל"ת רסו.
ג'	כ"א באדר- ראשון	פרק יג-טו.	פרק יג.	מ"ע קצד.
ד'	כ"ב באדר-ראשון	פרק טז-יח.	פרק יד.	מל"ת רסט. מ"ע רד.
ה'	כ"ג באדר-ראשון	הל' חובל ומזיק.. בפרקים אלו. פרק א-ג.	פרק טו.	מ"ע רלו.
ו'	כ"ד באדר-ראשון	פרק ד-ו.	פרק טז.	מ"ע רלו.

"פסל לך שני לוחות אבנים כראשונים"

מדוע אין רש"י מסתפק באמירה שמפסולת האבנים "נתעשר משה", אלא מדגיש "נתעשר משה הרבה"? • כיצד יכול משה לעשות בידי לוחות שיהיו "כראשונים" - כלוחות שהם "מעשה אלוקים"? • האמנם אוהלו של משה היה במקום מחצב אבנים? • משיחת כ"ק אדמו"ר נשיא דורנו

א

לך, "פסל" מלשון "פסולת", "הפסולת (של הלוחות) יהיה שלך", ובדיבור-המתחיל השני מבאר רש"י את תוכן העניין - מדוע נעשו לוחות השניות על-ידי משה רבינו, מכיוון ש"אתה שברת הראשונות כו', משל למלך וכו'".

והנה, בפירוש רש"י הנ"ל - הן בדיבור המתחיל "פסל לך" הראשון והן בדיבור המתחיל "פסל לך" השני - ישנם כמה וכמה עניינים תמוהים, ומפני קוצר הזמן נתעכב כאן על אחדים מהם.

ב

בדיבור המתחיל "פסל לך" הראשון - צריך להבין: (א) מדוע מפרש רש"י שהמחצב היה "מתוך אוהלו" של משה רבינו? ושני פרטים בדבר: (א) למאי נפקא-מינה אם המחצב היה מתוך אוהלו או מחוץ לאוהלו, (ב) מהי ההוכחה בפשוטו של מקרא שהמחצב היה "מתוך אוהלו", ולכאורה - אדרבה: להקמת "אוהל" משתדלים למצוא מקום כזה שבו יוכלו לתקוע את יתדות האוהל, ואילו "מחצב" - מקום חזק ביותר שממנו חוצבים אבנים, ועל-אחת-כמה-וכמה "סנפרינון", אבן חזקה ביותר - אינו מקום שראוי להקים בו אוהל?!

(ב) "הראהו מחצב סנפרינון" - "סנפרינון" מאן דכר שמה? בפסוק נאמר "פסל לך שני לוחות אבנים", לא "סנפרינון"!

יתירה מזו: הבן חמש למקרא יודע שב"מדבר" (ובנידון דידן - מדבר סיני) יש עפר ואבנים, "סנה"

על הפסוק "ויאמר ה' אל משה פסל לך שני לוחות אבנים כראשונים גו"¹ - מעתיק רש"י את התיבות "פסל לך", ומפרש: "הראהו מחצב סנפרינון מתוך אוהלו, ואמר לו הפסולת יהיה שלך, ומשם נתעשר משה הרבה".

אחר-כך מעתיק רש"י את התיבות "פסל לך" פעם נוספת, ומפרש: "אתה שברת הראשונות אתה פסל לך אחרות. משל למלך שהלך למדינת הים והניח ארוסתו עם השפחות, מתוך קלקול השפחות יצא עליה שם רע, עמד שושבינה וקרע את כתובתה, אמר, אם יאמר המלך להורגה, אומר לו עדיין אינה אשתך. בדק המלך ומצא שלא היה הקלקול אלא מן השפחות, נתרצה לה, אמר לו שושבינה כתוב לה כתובה אחרת שנקרעה הראשונה, אמר לו המלך אתה קרעת אותה אתה קנה לה נייר אחר ואני אכתוב לה בכתב ידי. כך המלך זה הקדוש-ברוך-הוא, השפחות אלו ערב רב, והשושבין זה משה, ארוסתו של הקדוש-ברוך-הוא אלו ישראל, לכך נאמר פסל לך".

הטעם שרש"י מעתיק את התיבות "פסל לך" שתי פעמים, ומפרש כל עניין בדיבור-המתחיל בפני עצמו, ואינו מפרש זאת בהמשך אחד באותו דיבור-המתחיל - מכיוון שמדובר אודות שני עניינים שונים: בדיבור-המתחיל הראשון מבאר רש"י את פירוש התיבות "פסל

1. פרשתנו לך, א.

[...] הביאור בפירוש רש"י:

כאשר לומדים את התיבות "פסל לך" - מתעוררת שאלה פשוטה: מכיוון שמדובר אודות ה"לוחות", מדוע נאמר בכתוב הלשון "פסל", לשון שנופל גם על עניין של "פסולת" [כפי שידוע הבן חמש למקרא ש"פסל" פירושו אמנם לפסול ולחצוב, אבל ביחד עם זה, תיבה זו היא גם שורש תיבת "פסולת"], לכאורה, מתאים יותר להשתמש בלשון נקיה - "חצוב לך", וכיוצא בזה? קושיא זו מתרץ רש"י בפירושו (בדיבור-המתחיל פסל לך הראשון) - וכדרכו, אינו מקדים את הקושיא, אלא כותב מיד את הביאור: "אמר לו הפסולת יהיה שלך", היינו, שהטעם לכך שתוכן עניין חציבת הלוחות נאמר בלשון "פסל לך" הוא - כדי לומר למשה רבינו שהפסולת של הלוחות יהיה שלו.

כלומר: מובן ופשוט שהפירוש ד"פסל לך" הוא - שמשה רבינו יפסול (יחצוב) את הלוחות, היינו,

וכיוצא בזה - שדברים אלו נמצאים במדבר על-דרך הרגיל, מה-שאין-כן "סנפרינון" - אינו דבר שנמצא במדבר על-דרך הרגיל, וצריך לעשות נס מיוחד שיימצא שם.

ועל-פי זה: מדוע מפרש רש"י שהמדובר כאן אודות "סנפרינון", שאז זקוקים לנס מיוחד שבמקום זה ("בתוך אוהל" של משה) ימצאו "סנפרינון" - לכאורה, עדיף לפרש שהמדובר אודות "אבנים" סתם (כלשון הכתוב), שאז אין צורך לעשות נס מיוחד (כנ"ל), והרי ידוע הכלל (המובן גם לבן חמש למקרא) ש"לא עביד קודשא-ברוך-הוא ניסא למגנא"!

ג) מקור פירוש רש"י הוא - במדרש², ושם הלשון הוא "מחצב של סנפרינון ברא לו הקדוש-ברוך-הוא", ואם כן, מדוע משנה רש"י מלשון המדרש וכותב "הראהו מחצב של סנפרינון"?

ד) הקושיא העיקרית: פירוש רש"י "פסל לך" - הפסולת יהיה שלך" הוא לכאורה היפך פשוטו של מקרא, שהרי הפירוש הפשוט ד"פסל לך וגו'" (בפשטות

כאשר לומדים את התיבות "פסל לך" - מתעוררת שאלה פשוטה: מכיוון שמדובר אודות ה"לוחות", מדוע נאמר בכתוב הלשון "פסל", לשון שנופל גם על עניין של "פסולת". לכאורה, מתאים יותר להשתמש בלשון נקיה - "חצוב לך", וכיוצא בזה?

שהמדובר הוא אודות הלוחות עצמם, וכוונת רש"י בפירושו "הפסולת יהיה שלך" היא - לבאר מדוע משתמש הכתוב בלשון "פסל לך" דווקא, כדי להדגיש עניין נוסף, ש"הפסולת יהיה שלך".

ויש להוסיף - שרש"י מרמז קושי זה בפירושו, בכך שכותב "הראהו מחצב סנפרינון", שבזה מרמז רש"י שתוכן העניין יכול להתבטא גם בתיבת "מחצב" ("חצוב לך"), ומה שנאמר "פסל לך", הרי זה כדי להוסיף ש"הפסולת יהיה שלך".

וממשיך בפירוש רש"י - "ומשם נתעשר משה הרבה":

(הכתובים) הוא - ציווי הקדוש-ברוך-הוא למשה רבינו לחצוב מהמחצב אבנים כדי להכין "לוחות אבנים" שעליהם יכתוב הקדוש-ברוך-הוא "את הדברים אשר היו על הלוחות הראשונים", היינו, ש"פסל לך" קאי על ה"לוחות" עצמם, ולא על "הפסולת" של הלוחות! ועוד כמה דיוקים בזה.

2. ראה ליקוטי-שיחות חלק ו עמ' 49. וש"נ.
3. ויקרא-רבה אמור פרשה לב, ב. פרקי דרבי אליעזר פרק מו. ירושלמי שקלים פרק ה הלכה ב.

הבן חמש למקרא למד כבר אודות ביזת מצרים וביזת הים⁴, שמזה מובן, שכל אחד ואחד מישראל היה במצב של עשירות, ובוודאי היה במצב זה גם משה רבינו. - במדרשי חז"ל⁵ מצינו שכאשר בני ישראל היו עסוקים בביזת מצרים התעסק משה רבינו עם ארונו של יוסף, אבל, בפשוטו של מקרא מסתבר לומר שלמרות שהיה עסוק עם ארונו של יוסף, הגיע גם לו מביזת מצרים. ולכן מדגיש רש"י "ומשם נתעשר משה הרבה" - נוסף על העשירות שהייתה לפני זה, מביזת מצרים וביזת הים.

הבן חמש למקרא למד כבר אודות ביזת מצרים וביזת הים, שמזה מובן, שכל אחד ואחד מישראל היה במצב של עשירות, ובוודאי היה במצב זה גם משה רבינו

כראשונים" בלוחות שהיו מעשה משה!?
קושיא זו מכריחה - בפשוטו של מקרא - שהלוחות היו מ"סנפרינון":
על הפסוק "והכית בצור"⁹ - מפרש רש"י: "על הצור לא נאמר אלא בצור, מכאן שהמטה היה של מין דבר חזק ושמו סנפרינון, והצור נבקע מפניו", היינו, שמטהו של משה היה עשוי מ"סנפרינון".
ומזה מובן, ש"סנפרינון" הוא עניין מיוחד ונעלה ביותר, שלכן נעשה ממנו המטה של משה - "מטה

האלוקים"¹⁰.

וזוהו ההכרח לפרש שגם הלוחות היו מ"סנפרינון" - מכיוון שעל-ידי זה הרי הם "כראשונים", בדוגמת הלוחות הראשונים שהיו "מעשה אלוקים", כשם שהמטה של משה שהיה מ"סנפרינון" הוא "מטה האלוקים".

ה

וממשיך בפירוש רש"י - "הראהו מחצב סנפרינון מתוך אוהלו":

מפורש לפני זה "ומשה יקח את האוהל... וקרא לו אוהל מועד והיה כל מבקש ה' יצא אל אוהל מועד", "והיה כבוא משה האוהל ירד עמוד הענן גו' ודבר עם משה גו' ודבר ה' אל משה פנים אל פנים גו'", היינו, שדיבור הקדוש-ברוך-הוא למשה (עד להקמת המשכן) היה באוהלו של משה.

ועל-פי זה מובן ש"ויאמר ה' אל משה פסל לך גו' ועלית בבוקר גו'" - היה באוהלו של משה. ומכיוון שעל-פי פשוטו של מקרא לא היה הפסק של יציאה וכו'

ואין צורך לבאר לכן חמש למקרא לשם מה היה צורך בעשירות הרבה - שמכיוון שהיו צריכים להביא עבור המשכן - זהב וכסף, אבנים טובות ומרגליות, אבני שוהם ואבני מילואים, לכן היה צריך משה רבינו להתעשר הרבה, כדי שיוכל לתת עבור נדבת המשכן באופן הראוי לו, על דרך שה"נשיאים הביאו את אבני השוהם ואת אבני המילואים"⁶, ועוד יותר מזה! והרי לדעת רש"י⁷ - הייתה נדבת המשכן לאחר חטא העגל.

ד

הביאור במה שכתב רש"י "הראהו מחצב סנפרינון" - אף שבפסוק נאמר "לוחות אבנים":

הקדוש-ברוך-הוא ציווה למשה "פסל לך שני לוחות אבנים כראשונים". ולכאורה, מכיוון שהלוחות הראשונים היו "מעשה אלוקים"⁸ - כיצד נתקיים, אפוא, ציווי הקדוש-ברוך-הוא "פסל לך שני לוחות אבנים

4. פירוש רש"י בשלח טו, כב.

5. סוטה יג, א. שמות-רבה פרשה כ, יט.

6. ויקהל לה, כז.

7. פרשתנו לא, יח. לג, יא. וראה ליקוטי-שיחות חלק ו עמ' 153.

8. פרשתנו לב, טז.

9. בשלח יז, ו.

10. שמות ד, כ.

שמוכן בפשוטו של מקרא ש"לא עבד קוב"ה ניסא למגנא", אלא יש לומר בפשטות שבמקום זה היה "מחצב סנפרינון", והענן שהלך לפני מחנה בני ישראל נעמד במקום מסויים, כך שאוהלו של משה יוקם בדיוק במקום שבו נמצא "מחצב סנפרינון".

(משיחת שבת פרשת תשא תשד"מ. תורת-מנחם תשד"מ ח"ב עמ' 1097, 1111 ואילך. הנחת השומעים, בלתי מוגה)

בינתיים (בין הציווי "פסל לך" לקיום הציווי והעלייה אל הר סיני) - הרי בהכרח לומר ש"הראהו מחצב של סנפרינון מתוך אוהלו", שזהו המקום שבו דיבר עמו, ומיד אחרי זה פסל את הלוחות ועלה על הר סיני, ללא כל הפסק (דיציאה כו') בינתיים, כנ"ל.

ומה שכתב רש"י "הראהו מחצב סנפרינון כו'" (ולא "ברא" וכיוצא בזה) - מכיוון שאין צורך לומר שנעשה נס שבמקום זה יברא "מחצב סנפרינון" [כאמור לעיל

סיכום

מכך מוכרחים לומר שאכן, כוונת התורה להורות על לשון "פסולת" - "הפסולת יהיה שלך".

(ב) הלוחות הראשונים היו "מעשה אלוקים". משה נצטוו להכין שני לוחות "כראשונים", כלומר, שאף הם יהיו כ"מעשה אלוקים".

מטהו של משה רבינו נקרא "מטה האלוקים". רש"י כתב כי הוא היה עשוי מ"סנפרינון". ואם כן, מובן, שגם הלוחות, שנעשו כ"מעשה אלוקים", נעשו מחומר זה.

(ג) לפני כן מבואר כי דיבור ה' עם משה נעשה בתוך אוהלו: "ומשה יקח את האוהל... והיה כבוא משה האוהל ירד עמוד הענן... ודבר ה' אל משה". מפשט הפסוקים נראה, כי מיד לאחר הציווי "פסל לך" עלה משה מהאוהל אל הר סיני ללא שיצא או שהיה בינתיים במקום אחר.

מכך מובן כי מחצב האבנים היה בתוך אוהלו של משה.

על הפסוק: "פסל לך שני לוחות אבנים כראשונים", מפרש רש"י: "הראהו מחצב סנפרינון מתוך אוהלו, ואמר לו הפסולת יהיה שלך, ומשם נתעשר משה הרבה".

שאלות:

(א) המשמעות הפשוטה של המילים "פסל לך" היא "חצוב לך". מדוע מפרש רש"י: "הפסולת יהיה שלך"?

(ב) בפסוק נאמר רק "לוחות אבנים", מאין לרש"י שהיו אלה לוחות "סנפרינון"?

(ג) מאין לרש"י שמחצב האבנים היה "מתוך אוהלו" של משה רבינו ולא מחוצה לו?

תשובות:

(א) המילה "פסל", נופלת גם על לשון "פסולת". ותמוה? מדוע בעניין חציבת הלוחות משתמשת התורה בלשון הקרובה ללשון "פסולת"?! מוטב היה להשתמש בלשון נקיה ולומר "חצוב לך"?

הגאולה היתה צריכה לבוא אתמול ושלשום!...

כן תהיה לנו - שעוד באמצע ההתוועדות בא משיח צדקנו

...כמוזכר לעיל שאלהיו הנביא הוא מבשר הגאולה, ובלשון חז"ל במאמר הארוך [(כ"ק אדמו"ר חייך ואמר:)] אבל לא כמו אריכות הגלות... [בסוף מסכת סוטה שסימונו וחזונו "אליהו הנביא זכור לטוב... יבוא ויגאלנו".

ולמעשה, שמאמר זה הוא בברייתא דרבי פינחס בן יאיר, שמענייניו העיקריים הוא פדיון-שבויים, החל מהשבייה דכללות עניין הגלות. אשר גם כשנמצאים בחסדי ה' במלכות של חסד, הרי זה מעמד ומצב של "שביה" ביחס למקומו האמיתי של כל אחד ואחת מישראל, סמוך על שולחן אביו המלך, מלך-מלכי-המלכים הקב"ה, ולכן צריך להיות תיכף ומיד העניין ד"פדיון שבויים" (עניינו של רבי פנחס בן יאיר) - שבא "אליהו הנביא זכור לטוב" ומבשר שמשיח צדקנו "הנה זה בא".

והעיקר - שנעשה כן בפועל ממש תכף ומיד ממש, שהרי הגאולה היתה צריכה לבוא כבר לפני זמן רב, שכבר אז "כלו כל הקיצין", ולכן צועקים בני ישראל "עד מתי"...

שבזה נכלל גם ביטול הספיקות (באם ישנם אצל משהו) בנוגע לזמן הגאולה, האם הגיע כבר זמן הגאולה, או שצריך עדיין לחשב קיצים כו', כאמור, שהגאולה היתה צריכה להיות אתמול ושלשום, ולפני זמן רב, ובפרט שישנו גם הפסק-דין של כמה וכמה רבנים ומורי הוראה בדורנו זה שמשיח צדקנו צריך לבוא תכף ומיד ממש, "לא עיכבן כהרף עין" - "הרף עין" דסיום מעשינו ועבודתינו, וברגע שלאחרי זה ה"הרף עין" דגאולה האמיתית והשלימה.

וכן תהיה לנו - שעוד באמצע ההתוועדות בא משיח צדקנו, ויחד עמו תהיה המשך ההתוועדות באופן שהקב"ה בעצמו, עצמות ומהות, מתוועד עם כל אחד ואחת מישראל וכלל ישראל, ואז תהיה השמחה הכי גדולה, למעלה גם משמחת פורים שהיא באופן ד"עד דלא ידע".

(מהתוועדות שבת-קודש פרשת כי-תשא, ט"ז באדר ה'תשנ"א. 'תורת-מנחם - התוועדויות ה'תשנ"א, כרך ב, עמ' 363)

הקב"ה מבטל את כל המדידות וההגבלות של הגלות

כאשר העבודה היא מתוך שמחה שעולה על גדותיה ופורצת כל מדידה והגבלה - אזי העבודה עצמה היא באופן של פריצת כל המדידות וההגבלות, כלומר, שפעולותיו בעניין הצדקה (הן צדקה בגשמיות כפשוטה, והן צדקה ברוחניות), וכן בכל ענייני התורה ומצוותיה - נעשות באופן שלמעלה מכל מדידה והגבלה.

ונהנה, כאשר הקב"ה רואה שבני-ישראל - "עם קרובו" ממלאים את תפקידם ושליחותם באופן שלמעלה ממדידה והגבלה, הרי מכיוון שמידתו של הקב"ה היא "מידה כנגד מידה", ובזה גופא כמה פעמים ככה - מובן שהקב"ה מבטל את כל המדידות וההגבלות דעניין הגלות.

(מהתוועדות פורים ה'תשמ"ג. 'תורת-מנחם - התוועדויות ה'תשמ"ג, כרך ב, עמ' 1070)

ניצוצי רבי

מאת הרב מרדכי מנשה לאופר

"עושים 'שטורעם' גדול בנוגע לענין הצדקה"

צדקה בכל ראש-חודש • תשובה אמיתית רק בבני ישראל • רפואה ע"י רופא - אך היא מה' • כתיבת ספר תורה ע"י הבעל לזכות אשתו ולכבודה • תפילה בציבור דווקא ובד בבד בהתבודדות • על הלימוד בעברית (ובהברה ספרדית) - רשימה נוספת בסדרת יסודות בהררי קודש

בין אם המדובר אודות ימי סגולה, ובין אם המדובר אודות מאורע של שמחה - יש לקשר עם נתינת צדקה (בהוספה על נתינת הצדקה על-דרך הרגיל).

הרבי הזכיר עוד: א) חשיבות להרגיל את הילדים והילדות הקטנים בנתינת צדקה מדי יום ביומו. ב) גודל ההכרח דנתינת צדקה בפרט בימינו כאשר זכינו לפרנסה באופן של הרחבה. ג) ההוספה והריבוי בנתינת צדקה - היא הן בנוגע לעצמו והן בנוגע לפעולה על הזולת ("ואהבת לרעך כמוך") שגם הוא יוסיף וירבה בנתינת הצדקה.

בשתי השיחות שצוטטו לעיל הזכיר הרבי הוספה לצדקה בערב ראש חודש. בשיחות נוספות ציין הרבי עוד כי ערב ראש חודש נקרא יום כיפור קטן, לפי שבו מתכפרין עוונות כל החודש ויש להוסיף בג' הקוין שעליהם העולם עומד וקיים - תורה, עבודה (תפלה) שבמקום קרבנות) גמילות חסדים וצדקה - ראה שיחות כ"ח מנחם-אב וערב ראש חודש אלול תשל"ו ('שיחות-קודש' תשל"ו כרך ב עמ' 663 ואילך. 667).

ועוד ציין לענין מה שיש מתעניין בערב ראש חודש - שהרצוה להתענות יש לו להחליף התענית בצדקה, על ידי שייתן שווי מזון ג' סעודות לצדקה.

הנהגה זו נזכרת בסידור יעב"ץ סדר יום כיפור קטן (אחר פרשת ויחל) ש"נוהגים לשער מה שהיה אוכל ביום התענית וליתן לעניים בערב" - ראה בכל הנ"ל בספר דיני ומנהגי ר"ח (חב"ד), ושם עמ' טו הערה 23. ובשיחת שבת פרשת משפטים ער"ח אדר תש"נ (סי"א) קרא הרבי להוסיף בכל ג' הקוין דתורה עבודה וגמ"ח בכל ג' הימים (שבת ושני ימי ראש-חודש).

צדקה בימי סגולה - ראש חודש וערב ראש חודש

את הדברים הבאים אמר הרבי בשבת פרשת מקץ תשמ"ז ('התועדויות תשמ"ז' כרך ב עמ' 159-160):

בתקופה האחרונה עושים "שטורעם" גדול בנוגע לענין הצדקה, הן על-ידי גדולים והן על-ידי קטנים, על כל צעד ושעל כו' ודורשים לערוך מגבית של צדקה בכל הזדמנות [נוסף על הנתינה היומיומית קודם התפלה - כפסק-דין (המבוסס על "מעשה רב" ד) "יהיב פרוטה לעני והדר מצלי"] בכל "יומין זכאין", ימי סגולה וכן בערב יום-טוב, ערב שבת, ערב ראש חודש וכיוצא-בזה, "וואו מ'קען נאר צוטשעפן" [=היכן שניתן רק לקשר זאת...] להרבות בנתינת הצדקה בלי גבול ממש.

תקופה קצרה לפני כן אמר הרבי בשבת פרשת נשא תשמ"ו ('התועדויות תשמ"ו' כרך ג' עמ' 593):

דובר כמה פעמים אודות ההשתדלות בנתינת הצדקה, ובהוספה - בימים מיוחדים, ימי סגולה, כמו: ערב שבת ויום-טוב, ערב ראש חודש, וכיוצא-בזה... עם היותו דבר הכי פשוט, ומה גם שדובר על זה כמה-וכמה פעמים, ולכן לא חוזרים ומוזכרים זאת בכל פעם ופעם

הרי, לראבוננו, ישנם כאלו שמאיה סיבה שתהיה צריכים להזכיר להם ענין זה עוד הפעם...

וענין זה - המשיך הרבי - אינו בגדר "חידוש", שכן נוסף על המבואר בריבוי מקומות בדברי חז"ל אודות מעלת הצדקה וגודל זכותה ופעולתה כו' מפורש בשו"ע לגבי נתינת צדקה קודם התפלה ("טוב ליתן צדקה קודם התפלה שנאמר אני בצדק אחזה פניך") אשר, מזה מובן, שכל ענין של תוספת ברכה מהקב"ה

ראש חודש ניסן

בכמה הזדמנויות (ר"ח ניסן תש"מ - לקוטי שיחות כרך כד עמ' 183) ציין הרבי את סגולת נתינת צדקה ב"יום זכאי" דר"ח ניסן "בחודש הראשון באחד לחודש". אלו שלא עשו כן ישלימו זאת (י"ג ניסן תשמ"ה - 'התוועדויות תשמ"ה' כרך ב' עמ' 1775).

"ומה טוב - שבבוא ראש חודש ניסן יהיו כבר כל צרכי החג הדרושים לכאו"א מ"שאל" (ש"פ ויק"פ תנש"א - 'התוועדויות תנש"א' כרך ב' עמ' 386).

מקור מפורש לנתינת צדקה בראש-חודש מצינו אצל רבי חיים פלאג' בספרו 'כף החיים' סימן לה סעיף כד שכתב: "אני מדבר בצדקה, נדודע דהמרה בצדקה בראש חודש שכרו כפול משאר ימים, ומי כעמך ישראל דבכל מקום רודפי צדק אנשים ונשים בריש ירחא [יתנו?] יותר משאר הימים ובפרט שבת...".

ומציין למעשה רב שתושבי "נא אמון יע"א" דסוחריה בקרבה נוהגים להפריש בראש חודש סך גדול כל אחד לפי עסק שלו כדי לתת ממון לעניים... ואין ספק דהיא שעמדה להם להיות יחד עשירים דגם ה' יתן הטוב".

ובסעיף קודם כג: "אשרי אדם שיש לו בראש חודש תלמידי חכמים על שולחנו... דביום ר"ח יהיה עורך שולחן לפניהם.. דהוא דבר גדול שיהיה לו הצלחה והרווחה בכל החודש, ובחנוני נא בזאת המארח תלמידי חכמים ועניים בתוך ביתו בראש חודש...".

דברי ר"ח פלאג' הובאו ב'כף החיים' (סופר) סימן תיט ס"ק ז: "ויש לתת בר"ח צדקה לעניים כמו שנותנים בכל ערבי שבתות ויו"ט" [ומציין שם ל"ר"ח" והכוונה לספר רוח חיים של ר"ח פלאג'].

חשובה באומות-העולם

בכמה וכמה שיחות (בעיקר ובארוכה - שיחת פורים תשכ"ח) נתבאר שבאומות-העולם אין אמיתית ענין התשובה - וראה ב'ספר הערכים-חב"ד' ערך אומות העולם עמ' שמש-שנב ובמילואים לשם.

המקורות בנגלה - צוינו:

א) ב'לקוטי שיחות' כרך ו' עמ' 55 הערה 48: ירושלמי נזיר רפ"ט ("יצאו עכו"ם שאין להם כפרה"). תיקוני זוהר תיקון כא (נד, ב). מנחת חינוך סוף מצוה שסד.

ב) ב'תורת מנחם' כרך ל עמ' 114 הע' 65: ראה תנחומא האזינו ד (ת"ל אליך - ולא לאומה

אחרת"). עשרה מאמרות (להרמ"ע מפאנו) מאמר חקור דין ח"ב פי"א). בית אלקים (להמבי"ט) שער התשובה פי"ג. - עד כאן.

ויש להוסיף ולהעיר מדברי רש"י עה"פ וארא ז, ג: "וגלוי לפני שאין נחת רוח באומות לתת לב שלם לשוב כו".

ויש לציין גם ל'בני יששכר' (מאמרי חודש תשרי מאמר ד דרוש ז אות כד).

הרופא מרפא, הרפואה מה'

שתי נקודות הדגיש הרבי בנושאי רפואה:

א) יש חובה ללכת לרופא המרפא בדרך הטבע דווקא בלי לחשב חישובים על מידת היראת-שמים שבו ולציית להוראותיו בלי חכמות.

ב) בד בבד יש לזכור כי הרפואה מה' היא (ולכן יש להתפלל ולבקש רחמים וכו').

ושילוב נקודות אלו מצינו בדברי החיד"א ב'ברכי יוסף' יורה דעה סימן שלו ס"ק ב: "ונראה דהאידינא אין לסמוך על הנס וחייב החולה להתנהג בדרך העולם לקרות רופא שירפאנו".

וממשיך: "ולאו כל כמיניה לשנות סוגיין דעלמא [=ואין ברשותו לשנות מנהג וטבע העולם] ולומר כי הוא גדול מכמה חסידי הדורות שנתרפאו על ידי רופאים".

"וכמעט איסור יש בדבר [=שלא לנהוג כהרופאים] אי משום יוהרא ואי משום לסמוך אניסא במקום סכנה, ולהזכיר עוונותיו בשעת חוליו".

"אמנם ינהוג כדרך של בני אדם ואורח כל ארעא להתרפאות על ידי רופא".

אך כאן הוא מוסיף: "ולבו בל עמו [=על דרך בלא לב ולב] (תניא), רק ידבק בקונו למתקף ברחמי בכל לב וכו' יבטח דוקא".

הבעל יכתוב ספר-חורה לזכות אשתו ולכבודו

ב'לקוטי שיחות' כרך טו עמ' 480 נדפס מכתב-מענה נדיר על שאלה של יהודי בן עדות המזרח בעניין לקיחת אישה שנייה על אשתו הראשונה בכדי לקיים מצוות פרו-ורבו.

הרבי מקדים:

צריך לקבל פסק-דין מהרבנים הספרדים להתיר לו לקחת אישה שנייה, אשר בזה לא אוכל, בתור אשכנזי, לכתוב לו. אבל כמנהג הספרדים, וכמו

שכותב במכתבו, נקל יהיה לו לקבל היתר.

ובהמשך:

צריך לפייס את אשתו אשר א'... יש אשר מכמה סיבות פוטרים אותו מזה (פ"ר) מפני שיש לו שליחות אחרת בחיים בעלמא דין... וגם בנוגע לאשה...

ב'... האשה המשתדלת בחינוך ילדים ובפרט בחינוך ילדי בעלה הגם מאשה אחרת, מעלה עליה הכתוב כאילו ילדה.

ג' מהנכון לכתוב ספר-תורה לכבוד אשתו ולזכותה.

ומסיים הרבי:

כשיבאר כהנ"ל לאשתו בטח תרגע, ותסכים לנשואין השניים, ואז יעשה כן ויתן השם-יתברך שיהיה בשעה טובה-ומוצלחת ויזכה לבנים עוסקים בתורה ובמצוות ואשתו העכשווית [=הראשונה] תשתתף בחינוכם לגדלם בתורה ויראה.

והנה בפשטות הסיבה שכ"ק נמנע מלהתיר לו משום חרם דרבינו גרשום - ראה בהרחבה אנציקלופדי' תלמודית ערך חרם דרבנו גרשון סעיף א (עמ' שעט ואילך) וסעיף יו"ד - בביטול פו"ר (עמ' תיא-טו) וסעיף יד (עמ' תלג).

לגבי ההוראה לכתוב ס"ת - ראוי להביא כאן מ"ש רבי חיים פלאג' (ברכת מועדיך לחיים' ח"א דרוש א) בשם סבו בעל החקרי לב:

"קבלה בידם, שכמה חשוכי בנים שלא הולידו כלל, על ידי שקיימו מצות כתיבת ס"ת זכו להיבנות והולידו בנים ובנות".

אלא שכאן הובאה ההוראה "לכבוד אשתו ולזכותה", כנראה משום שבדרך הטבע לא ה' סיכוי. וק"ל.

תפילה בצבור דווקא, ובד בבד בהתבודדות

ביחידות ביום א' ח' סיון תשכ"ט (נרשם תוכנה ע"י הריל"ג - הובא בספר 'משבחי רבי' עמ' 171) שאל השואל את הרבי: לכאורה, מדוע צריכים להתפלל בצבור, הרי אז מוגבלים לאופן תפילת הציבור, מה-שאין-כן כשמתפללים ביחידות אפשר להתבודד ולהתבונן ללא מגבלה וכו'?

השיב על כך הרבי:

תפקידו של יהודי להיות משפיע, אך לשם כך עליו להיות גם מושפע (כלומר, מקבל), דבר שמתקיים כאשר הוא מתפלל בציבור, אז זוכה הוא

לקבל השפעה מעוד יהודים עמם (ובמחיצתם) הוא מתפלל, מה-שאין-כן כשהוא מתפלל ביחידות הרי אין לו [=השפעה] יותר ממה שהוא יכול לתת לעצמו.

אין עילוי בהתבודדות בחדר מיוחד, שהרי בין העונשים הקשים... הכנסת אדם לתא-בידוד [=צינוק]; והמעלה היא שאף בשעה שנמצאים עם עוד יהודים הרי הוא עצמו יהיה שם במעמד של התבודדות.

ויש מי שהקשה על דברים אלו מהמובא בשו"ת הרדב"ז (חלק ג' סימן תעב) שמי שיכול יותר לכוון ביחיד, עדיף שיתפלל ביחידות על פני תפילה בציבור עם פחות כוונה.

אמנם המעיין היטב ייווכח כי אין כאן שום סתירה, ונעתיק לשון הרדב"ז:

"גרסינן בפרק אין עומדין (ברכות לא, א) "אין עומדין להתפלל לא מתוך שחוק ולא מתוך קלות ראש ולא מתוך שיחה ולא מתוך מריבה ולא מתוך כעס" ותו גרסינן (עירובין סה, א), ר' חנינא ביומא דריתחא לא הוה מצלי פירוש ביום שה' כועס. תו גרסינן (שם) כל שאין דעתו מיושבת עליו אל יתפלל. תו גרסינן (שם) שמואל לא הוה מתפלל בביתא דאית ביה שכרא מפני הריח שהיה טורדו ומונעו מלהתכוין. למדת מכל הני שלא יתפלל אדם לא במקום שטורד מחשבתו ולא בזמן שמבטל את כוונתו ומעתה היחיד או הרבים שיש להם איבה או שנאה או כעס או מריבה עם הצבור אין תפלתם רצויה ואסור להם להתפלל שם שמחשבתו טרודה ולא יוכל לכוין בתפלתם וכל-שכן אם שכן אם מכעיסין אותו על פניו תמיד וכל-שכן אם הכעס הוא עם מנהיגי הקהל ואי לאו דמסתפינא הוה אמניא דטב ליה להתפלל ביחיד מלהתפלל בחברת בני אדם שאין דעתו נוחה מהם.

"עוד יש טעם אחר דאין ראוי לאדם שיתפלל אלא במקום שלבו חפץ. כי היכא דאמרינן (עבודה זרה יט, א) "אין אדם לומד תורה אלא במקום שלבו חפץ"...". כלומר:

אין כוונת הרדב"ז לבטל תפילה בציבור, אלא במקרים מסוימים היוצאים מן הכלל של איבה ושנאה וכעס - שאז "אין דעתו - של המתפלל - נוחה מהם".

ולגבי מעלת ההתבודדות הרי הרבי בעצמו אמר שגם בהמצאו במנין הנה הוא עצמו יהיה שם במצב של התבודדות.

ולהוסיף - הוראה זו שמע גם המשפיע הרה"ח

מן הראוי להביא, אפוא, מדברי כבוד קדושת אדמו"ר מוהרי"צ באיגרת מכ"ז מרחשון תרצ"ז ('אגרות-קודש' כרך ד עמ' יב) [בתוספת כמה מלים שנשמטו שם]:

אם זוג[תו] תחי' תחי' חברה [=בארגון] בנות יעקב לפי שדוכרות עברית, הנה השפה אשר בראו ויצרו מהמתחדשים היא כמו כל הלשונות ושריקות המצפצפים והסכמותיהם כי תנועת מבטא זו מורה על דבר זה ותנועת מבטא זו מורה על ענין אחר, שאין בזה לא איסור ולא היתר ואינו אלא דבר הרשות ועיקר האיסור הוא לדבר עניני חול - כי דברי איסור אסור לדבר בכל לשון - אבל עניני חול מאוס הוא לדבר באותה השפה אשר בה נתן לנו השי"ת את תורתו הקדושה ובה מדבר הקב"ה ע"י עבדיו הנביאים וב[ו]או נחזק טובה לבואר ויוצא השפה המדוברת באה"ק ת"ו אשר הכניסו כמה מלות בדוים רק מוסכמים לשפה כמו כל השפות.

ומה שכותב כי המדברים בשפה זו אומרים שפתנו אתנו מי אדון לנו הנה לאו דוקא בשפה זו אומרים כן הלא גם בשפות אשכנז צרפת ואנגליא אומרים גם כן מי אדון לנו ואין להאשים את השפה המדוברת הלזו כמו שאין להאשים את שאר השפות...

גם בשיחתו ביום א' של פסח תש"ג (לקוטי דבורים כרך ג עמ' תיט) דובר בנושא זה - ובין השאר: ישנה מעלה שהוסיפו [=ב"עברית"] הרבה תיבות חדשות שאין זה לשון-הקודש כו'.

"יירעו אותנו" - הפכו אותנו לרעים...

ב'תורת מנחם' כרך מז עמ' 308 צוינו מקורות לפירוש על "יירעו אותנו המצרים" - שהמצרים עשו אותנו רעים, עיין שם מהשלה.

ויצוין כי הדברים מובאים בשם ר"ש אלקבץ (מחבר ה"לכה דודי") - בספר כלי חמדה למהר"ש לאניידו [אודותיו ב'שם הגדולים' מערכת ספרים כ ס"ט; גדולים ש ס"ק טו].

ר' ניסן נעמנוב בשנת תשל"ה כפי שמצינו ביומנו של הרה"ת ר' צבי הירש ליפסקר מיום ב' ט' טבת (תשל"ה):

"הלילה בין השעות עשר עד שתיים לפנות-בוקר התוועד הרה"ח ר' ניסן (נעמנוב) משפיע ישיבת "תומכי תמימים" בפאריז עם תלמידי התמימים. בעיקר נסובו הדברים אודות דברי הרבי אמש ב'יחידות' - שאפילו אלו המתפללים באריכות ["עבודה"] יתפללו במנין".

על הלימוד בעברית (ובהברה ספרדית)

בט"ו אייר תשכ"ח ('אגרות-קודש' כרך כה עמ' קמב ואילך) כתב הרבי איגרת נרחבת בנושא "שאלת השפה בה ילמדו עם תלמידי התלמוד תורה".

בין השאר קובע הרבי: שהשפה בה ילמדו התלמידים לא זהו העיקר, כי אם... יעילות והריבוי בכמות ובאיכות בידיעת התורה ומצוות[ה].

וממשיך הרבי מחד:

מובן שבמקום ששפת הלימודים יש לה השפעה על עניני יראת שמים וכיוצא-בזה, אזי גם לקביעות השפה חשיבות בהתאם לזה.

ומאידך:

ומה שמזכירים מעלות מיוחדות בנוגע לשפת אידיש, צריך עיון אם רכישת מעלות אלו היא מתפקיד התלמוד-תורה או מחובתם של ההורים והאווירה בבית, וק"ל.

וכמה מחנכים ושלוחים שמעו מהרבי כי "על הילדים ללמוד דוקא בשפה המובנת להם ביותר, שעל ידי זה יבינו יותר וילמדו יותר".

והוא הדין בנוגע להברה (יחידות ז' טבת תשל"ו) - להרב שמואל גורעוויטש, מנהל בית רבקה מלבורן אוסטרליה - 'מקדש מלך' כרך ד' עמ' תג):

בעבר נלחמו נגד הברה ספרדית שעמדה בראש עיניהם של המשכילים וכו', ולכן היה צורך במסירות-נפש [=נגד], בעוד עכשיו זהו ענין של הברה בלבד. ממילא לא כדאי לעשות מזה מחלוקת.

תצלום המכתב ל'הנהלת התלמוד תורה בכפר חב"ד'

ממעייני החסידות

פרשת כי-תישא

כי תישא את ראש בני-ישראל לפקודיהם (ל,יב)

ה'אור החיים' הקדוש קושר פסוק זה להסתלקות הצדיקים:

"כי תישא" - כשמסתלק מן העולם צדיק שהוא בדרגת "ראש בני-ישראל"; הסיבה לכך היא, "לפקודיהם" - מלשון נפקדות; בגלל החיסרון והחטאים שלכם.

ידוע שכאשר יש כמה פירושים לאותו פסוק - יש לכל הפירושים קשר פנימי. מהו אפוא הקשר בין פירוש זה של ה'אור החיים' לבין הפשט בפסוק, המדבר על מחצית השקל, שכידוע היה תיקון וכפרה לחטא העגל?

ההסבר הוא: עשיית העגל היתה עבודה-זרה, שהוא חטא ועוון כללי. חטא זה פוגם בכללות הנשמה. כמו-כן הוא פוגם ב"נשמה הכללית" שבדור, כפי שאמנם היה בחטא העגל, שגרם לירידה מסויימת אצל משה רבנו (כפירוש רש"י לקמן לב,ז - "לך רד - מגדולתך"). והנה, בשעת מתן-תורה זכו ישראל למצב של "חירות ממלאך המוות" (תיקוני-זוהר תקון נו). אך חטא העגל עורר מחדש את חטא עץ הדעת, שהביא מיתה לעולם. נמצא שחטא זה גרם לעניין של "מיתה" גם במשה רבנו (ה"נשמה הכללית"). מכאן אפוא הקשר לעניין הנ"ל בהסתלקות הצדיק.

(ליקוטי-שיחות, כרך ג, עמ' 924)

זה יתנו (ל,יג)

שלושה דברים שמע משה מן הקב"ה והרתיע לאחריו... כיוון שאמר לו ונתנו איש כופר-נפשו, אמר משה: מי יוכל ליתן כופר-נפשו?... נטל הקב"ה כמין מטבע של אש מתחת כיסא הכבוד והראה לו למשה: זה יתנו, כזה יתנו (במדב"ר פ"ב)

למה הדבר דומה? לאדם שהחליט ללמוד את מלאכת הצורפות. הלך אצל צורף, והלה לימדו את כל המלאכה. אך דבר אחד - המובן מאלי - לא אמר

לו: שיש להצית תחילה את האש מתחת לכסף או הזהב. הלך התלמיד ועשה כפי שלמד, אך את האש לא הצית... מובן שהזהב והכסף נותרו כפי שהם.

לפיכך הראה הקב"ה למשה מטבע של אש, ללמדנו: נתינת מטבע בלבד אינה יכולה לשמש ככופר נפש; אך כשנותנים מטבע של אש בחיות והתלהבות הבאות מ'עצם הנפש' שנמשלה לנר (נר ה' נשמת אדם), אזי בכוח המטבע לכפר על הנפש.

(ליקוטי-שיחות, כרך ג, עמ' 925)

הדין במחצית השקל הוא ש"כופין את מי שלא נתן, עד שייתן" (רמב"ם הלכות שקלים פ"א ה"ט). ועל זה תמה משה כיצד נתינה כפויה יכולה להיות כופר-נפש?

לכן הראהו הקב"ה מטבע של אש שמשקלה מחצית השקל. משקל - משמעותו דבר הנמשך כלפי מטה וכדי להרימו יש צורך במאמץ ואפילו בכפייה.

הוא הדין במחצית השקל שבני-ישראל נותנים: גם כאשר "כבד" להם הדבר לעשותו, ועושים זאת מתוך כפייה, ללא כל רצון וחיות, גם נתינה שכזו היא "מטבע של אש", מאחר שהיא קשורה "תחת כיסא הכבוד" - בעצם הנשמה.

(ליקוטי-שיחות, כרך טז, עמ' 390)

העשיר לא ירבה והדל לא ימעיט (ל,טו)

עשרת הגרה הם כנגד עשרת הכוחות שיש בנפש כל אדם מישראל, היינו ג' כוחות השכל וז' המידות. אך יש עוד כוח בנשמה, והוא כוח הרצון שלמעלה מהשכל, והוא מתבטא במסירות-נפש על קידוש ה'.

אף-על-פי-כן נצטוו בני-ישראל לתת רק מחצית השקל - עשרה גרה ולא אחד-עשר, כי הרצון נכלל ב"דעת" [שכן "דעת" משמעו גם "רצון", כנאמר (עמוס ג), "רק אתכם ידעתי מכל משפחות האדמה"]. משום כך נשאר המספר עשר ולא יותר.

זהו שאמר הכתוב: "העשיר (בדעת) לא ירבה" (על

המשך בעמוד הבא

לוח השבוע

הלכות ומנהגי חב"ד

הקריאה היטב.

הפטרה: "וישלח אחאב גו'" (מלכים-א יח, כ-לט⁴).

יום ששי

כ"ד באדר-א', ערב שבת קודש פרשת ויקהל-שקלים

לאחר חצות היום, בקריאת 'שניים מקרא ואחד תרגום', קוראים גם את שתי ההפטרות, של פרשת השבוע ושל פרשת שקלים⁵. [למנהג רבותינו נשיאנו, קוראים היום רק את ההפטרה של פרשת השבוע, ואת ההפטרה של פרשת שקלים קוראים מחר בשחרית]

4. ספר-המנהגים עמ' 33. לוח כולל-חב"ד.
5. 'היום יום' ל' סיון. ספר המנהגים עמ' 25.

שבת-קודש פרשת תשא¹

י"ח באדר-א'

בקריאת פרשת העגל² מנמיכים מעט את הקול³, אבל יש להקפיד שגם אז יוכל כל הציבור לשמוע את

1. כך מופיע תמיד שם הפרשה בכותרת בתורה-אור וכו' עד ליקוטי-שיחות וספרי השיחות תשמ"ז-ב, וזאת גם במקרים שבפנים השיחה משתמש הרבי בשם "כי תשא" (צורה זו - ע"פ סדר תפילות כל השנה שבסו"ס אהבה ברמב"ם) - ראה סה"ש תשמ"ט ח"א עמ' 280. תש"נ ח"א עמ' 362. תשנ"ב ח"ב עמ' 424 והערה 23. רק בהיום יום (ובילקוט-כיס באנגלית לשנת תש"ג) נקראת הפרשה "כי תשא".
2. עליית 'שני' נמשכת עד סוף מעשה העגל, כיוון שבני לוי לא חטאו בעגל (כנה"ג סי' תכח, מג"א שם).
3. אלה הקטעים שקוראים בקול נמוך: מ"ד ארע העם" עד "לגוי גדול" (לב,א-י), וחוזרים לקרוא ("ויחל משה...") כרגיל, ושוב בקול נמוך מ"ו וישמע יהושע" עד "מהר חורב" (לבז-לג), וחוזרים לקרוא כרגיל - כן המנהג נפוץ, גם בין אנ"ש ובבית-חינו. הפרטים - מהרה"ח ר' יוסף-יצחק שיח' אופן. המקור - בפרי-חדש סי' תכח ס"ק ז (בשינויים קלים).

המשך מהעמוד הקודם

עשר) - כי דעת ורצון הם עניין אחד. "והדל (בדעת) לא ימעיט" (מעשר) - כי בכל יהודי יש הכוח למסירות-נפש.

(אור-התורה שמות, כרך 1, עמ' א'תתקנ)

בבואם אל אוהל מועד ירחצו מים ולא ימותו, או בגשתם אל המזבח לשרת להקטיר אשה לה' (ל,כ)

בבואם אל אוהל מועד - להקטיר שחרית ובין-הערבים קטורת, או להזות מדם פר כהן המשיח ושעירי עבודה זרה (רש"י)

על המזבח החיצון העלו קורבנות מן הבהמה - "עבודת הבירורים" שמזככת את הגשמיים והחומריים. עבודת הקטורת במזבח הפנימי נועדה להעמיק את ההתקשרות לקב"ה ("קטורת" מלשון קשר).

לכן היו הכוהנים צריכים לרחוץ את עצמם לפני כל גישה אל המזבח להקריב אשה לה', כי כשבאים במגע עם ענייני העולם צריך תחילה "לרחוץ" ולהסיר את מה שלא רצוי ולא נקי. אבל בדרגה הנעלית של פנימיות הלב, די ב"רחיצה" שכבר נעשתה עם הכניסה

לאוהל מועד ואין צורך ב"רחיצה" נוספת.

יוצאים מכלל זה ההזיה מדם פר כהן המשיח ושעירי עבודה-זרה, שהעיסוק בהם מחייב "רחיצה" נוספת, כי מאחר שהם כפרה ו'ניקוי' של דבר בלתי-רצוי, דרושה בהם זהירות יתירה.

(ליקוטי-שיחות, כרך כא, עמ' 221)

ושמרו בני-ישראל את השבת לעשות את השבת (לא,טז)

מלמדנו הכתוב שיש שתי בחינות בשבת: בחינה ראשונה - "ושמרו בני-ישראל את השבת". כלומר, קדושת השבת קיימת מצד עצמה וכל מה שצריך הוא לשמור עליה. על בחינה זו אמרו רז"ל (ביצה יז) "שבת מקדשא וקיימא" (שבת, קדושתה קיימת).

והבחינה השנייה היא - "לעשות את השבת". כלומר, ישראל הם ה'עושים' את השבת. שכן על-ידי עבודתם הם 'ממשיכים' בשבת תוספת של קדושה, שלא הייתה קיימת בשבת מצד עצמה.

(ספר המאמרים ת"ש עמ' 81)

"זמן המסוגל ביותר וביותר לבוא הגאולה"

הפרשה שכוללת את כל סדר ההשתלשלות • "זה הקטן גדול יהיה"
- מפורים קטן לפורים גדול • עידוד לרכישת בתים בשכונת סילואן •
נסיעות תכופות לאוהל הק' • קיבוץ גלויות החל בארץ-ישראל ובקרוב
במדינות נוספות • יומן משנת תשנ"ב כקביעות שנה זו, מתוך: 'בית חיינו'

יום שישי, טו"ב אדר ראשון

אחר כך החל הרבי בשיחה הראשונה שארכה זמן ממושך. תוכנה היה, ביאור ייחודה של פרשת השבוע הכוללת בתוכה את כל סדר ההשתלשלות - מהתורה שלפני בריאת העולם, עד לגאולה האמיתית והשלימה שבסוף כל העניינים. הרבי הסביר בפירוט כמה וכמה עניינים בפרשה תוך שהוא מוציא מתוכם את ההוראה לפועל. לאחר השיחה ניגנו 'כי אלקים יושע ציון', והרבי עודד את השירה בחוזק רב.

השיחה השנייה הייתה קצרה יחסית, ובה הסביר הרבי את המשך הפרשיות הבאות: ויקהל, פקודי, ויקרא, והתייחס גם להוראה מחודש אדר - "מרבין בשמחה", ומפורים קטן מגיעים לפורים גדול - "זה הקטן גדול יהיה". לאחר שיחה זו ניגנו "שובה השם". הרבי עודד את השירה בעוז.

השיחה השלישית הייתה קצרה ביותר, בה הזכיר הרבי על דבר חלוקת המשקה והתבטא שיכריזו באופן כזה, שהנוכחים יקבלו חשק ("אנכאפן חשק") וילמדו מפעולותיהם של המכריזים.

לאחר השיחה עלו לוקחי הבקבוקים. המזכיר העמיד על השולחן 14 בקבוקים. הפעם היה הסדר כך: תחילה מזג הרבי מכל הבקבוקים לגביעו, אחר מזג מגביעו לכל בקבוק, ומהבקבוק לכוסו של הלוקח. לאחר חלוקת המשקה וההכרזות החל הרבי לנגן את ניגון ההקפות לאביו הרלו"צ ז"ל ועודד את השירה בחוזק רב. אחר כך סימן לחזן ר' משה טעלישביסקי לנגן "שיבנה ביהמ"ק". במהלך הניגון עודד הרבי בתנועות חזקות ומיוחדות לעבר אורחים. אחר כך הזכיר על דבר אמירת ברכה אחרונה. ההתוועדות הייתה קצרה יחסית. והסתיימה בשעה 15:00.

לפני תפילת מנחה המתינו בנגן-עדן התחתון שני חתנים. כשיצא הרבי שאל את הריל"ג מי מהם מתחתן קודם, ומשנענה, נתן את הסידור לראשון ובירכו "אויסבעטן אלע גוטע זאכן" [= לפעול את כל הדברים הטובים], ונתן לו שני מטבעות לצדקה. גם לחברו נתן הרבי מטבעות ובירכו כנ"ל, אחר אמר לכל אחד מהם "מזל טוב", וסיים לשניהם יחד "בניין עדי עד". בצאתו מגן-עדן התחתון המשיך הרבי לחלק מטבעות וכן למטה בביהמ"ד לכל אורך דרכו עד הגיעו למקומו.

בשעה 18:30 נכנס הרבי לביהמ"ד. ב'לכה דודי' ניגן הש"ץ במנגינת 'בך ה' חסיתי', ובסיומו בניגון 'זוי ואנט משיח נאו', בסיום הניגון עודד הרבי בעוז.

שבת פרשת כי תשא, ח"י אדר ראשון

לתפילת שחרית נכנס הרבי ב-10:15 לערך. כשניגנו "שיבנה ביהמ"ק" עודד בסיומו בחוזק שוב ושוב. בדרכו לעליה לתורה עודד לעבר אחד הילדים.

לפני שנכנס הרבי להתוועדות עמדו שני גוים אפרו-אמריקאים שאחד מהם קצין בכיר במשטרה - עם ילדיהם. לדבריהם, הם הגיעו זה עתה במיוחד מקליפורניה כדי לראות את הרבי מליובאוויטש. כשעבר הרבי, חיך אליהם ונופף בידו לשלום.

הרבי נכנס להתוועדות בשעה 13:45, בירך על היין והקהל החל לנגן "עס קומט שוין די גאולה". במשך זמן השירה נתן הרבי פרוסת עוגה לילד מילדי שארף (גם השבת עמדו ילדי לאפיין סמוך לרבי, וגם אביהם עמד בקרבת מקום).

הרבי: "שידברו, זה לא שייך, צריך להתחזק ביהדות ולהפיץ תורה ברכים וזה מה שיעזור לעם ישראל".

הנ"ל: "האם בדרך זו נגיע בארץ-ישראל לשלום?"

הרבי: "ודאי וודאי! תוסיפו להפיץ תורה ברכים".

הנ"ל: "האם אני יכול לכתוב זאת בשם הרבי?"

הרבי: "בוודאי".

· בחור מקבוצת האורחים שהגיע מצרפת אמר לרבי שהוא עתיד להתחתן בעוד שישה חודשים. הרבי הגיב על כך: "לא יאוחר מל"ג בעומר!".

· מר אייבי לוי, אחד מעוזריו הבכירים של מר נאסר אמר לרבי: "מר נאסר ואני בונים שכונה בעיר העתיקה מול הר הבית. לפני כשנה כבוד הרב נתן לנו ברכה וזה התחיל להצליח. עכשיו יש קצת

עיקובים ואנחנו מבקשים ברכה מיוחדת. מדובר בשטח של דונם מול הר-הבית שגאלנו מהערבים לפני כשנה במטרה לבנות שכונה מול הכותל בסילוואן. אנו רוצים שכבוד הרב ייתן ברכה מיוחדת בשביל השכונה הזאת".

הרבי: "האם מדובר בעניין שבו הייתה המחלוקת שם בסילוואן?"

הנ"ל: "לא, זו אדמה פרטית שגאלנו אבל יש כל מיני גורמים שעוד מעכבים ואנחנו רוצים ברכה מבורא עולם". סגן השר הרב אליעזר מזרחי הוסיף ואמר

ש"יש להם טאבו על השטח".

הרבי: "טאבו זאת אומרת שיש לכם כבר רשות". הנ"ל: "כן, אבל יש בעיות תכנוניות שגורמים מסויימים לא מעוניינים ליישב את המקום הזה ביהודים".

הרבי: "אזי, זה בשביל שיתעורר בכם החפץ והרצון לעשות בכפליים, ובטבע האדם - כשהוא מרגיש שיש מנגדים אזי הוא מתלהב ברצון טוב דווקא לעשות להיפך". הרבי נתן לו דולר נוסף - "הצלחה רבה, בשורות טובות". למר נאסר שי נתן הרבי דולר נוסף - "ברכה והצלחה".

· רב רפורמי, מ. ליינר שהתקרב לליובאוויטש עבר אצל הרבי בחלוקת הדולרים בשנת תשנ"א ושאל מה לעשות כדי להיות רב באופן הנכון. ענה לו על כך הרבי: "תלמד תלמידים לפי ד' חלקי השולחן ערוך". מכריו שמעו ממנו על הקושי בקבלת דבריו של הרבי,

לאחריה נעמד הרבי לתפילת מנחה כשהוא סוקר את הקהל העומד לשמאלו.

לכהן שעלה לתורה נענע הרבי בראשו. בשעת קריאת התורה עקב הרבי באצבעו אחרי הבעל קורא מלה במלה מתוך הסידור. ל'שלישי' עלה הרבי. בשעת הגלילה נישק את הס"ת פעמיים: פעם אחת לפני הלבשת המעיל, פעם שניה - במעיל. בסיום התפילה הביט לעבר ילד שאמר קדיש, והביט על הקהל שעמד לימינו.

בצאתו עודד את השירה על מקומו. בדרכו עודד את השירה לעבר סגן השר ר' אליעזר מזרחי, המשיך ללכת ושוב פנה ועודד לעבר הנ"ל. כן עודד במאור פנים מיוחד לעבר קבוצת אורחים שעמדה לאורך דרכו עד הגיעו לחדרו.

לתפילת מעריב בזאל הקטן נכנס הרבי בשעה 18:25. בסיום התפילה הביט לעבר ילד שעמד לידו ואמר קדיש. בצאתו בירך נוסעים לדרכם.

יום ראשון, י"ט אדר ראשון

לאחר שחרית ניגן הקהל "ויהי בימי אחשורוש". הרבי עודד את השירה בצאתו מביהמ"ד.

בשעה 13:20 יצא הרבי מחדרו, נתן את הסידור לחתן ובירכו בנוסח הרגיל, והוסיף: "בשעה טובה ומוצלחת". כן נתן לו מטבעות לצדקה, והמשיך לחלק לכל הנוכחים במקום מטבעות לצדקה, כולל למשפחה של חתן בר מצוה שזכו להשתתף בתפילה מנחה זו במחיצת הרבי.

לחלוקת הדולרים יצא הרבי בשעה 13:50, והיא נמשכה למעלה מארבע שעות - עד לאחר השעה שש. דקות ספורות לאחר סיום החלוקה יצא הרבי לתפילת מעריב בזאל הקטן, כרגיל בימי ראשון. בכניסתו הביט לעבר השעון. לאחר התפילה בירך נוסעים לדרכם.

להלן מספר דברים שאירעו במהלך חלוקה זו ואחרות:

· עורך עיתון הצופה, מר משה אישון שאל את הרבי מה דעתו על השיחות המתחילות מחר בווישינגטון.

מר משה אישון במעמד חלוקת הדולרים. באדיבות JEM

יום שלישי, כ"א אדר ראשון

הרבי נכנס לביהמ"ד לתפילת שחרית דקותיים לפני השעה עשר. לאחר התפילה הכריז הגבאי על תפילת מנחה שתתקיים במועדה הרגיל, אך לאחר שהרבי עלה לחדרו נודע שגם היום ייסע לאהל!

למקווה נסע הרבי בשעה 13:15. בעמדו ליד המכונית נתן מטבע לאחד הפועלים, העובד בשטח הבניה של בית רבינו שבבבל. הפועל שלא הבין מה הכוונה, קיבל את הסבר המזכיר. לאחר שנכנס הרבי לרכב נופף לשלום לעבר הפועלים (היום הם עבדו ליד מקום חניית הרכב).

לאהל נסע הרבי ב-14:35. טרם צאתו נתן את הסיידור לחתן. במקום נכחו גם בני משפחתו. הרבי בירך את החתן ואת בני המשפחה ונתן להם מטבעות לצדקה.

כשחזר, נכנס לתפילות מנחה ומעריב, ובצאתו לתפילות חייך ונופף לשלום לרב שמחה עלבערג שעמד שם. כשעלה לבימת התפילה לא עודד את השירה. לאחר התפילה המתונו ליד המעלית חתן וכלה ומשפחותיהם, הרבי בירכם ג' פעמים בברכת "מזל טוב".

יום רביעי, כ"ב אדר ראשון

לתפילת שחרית נכנס הרבי בשעה 10:20. בצאתו בירך את הנוסעים לדרכם. תפילת מנחה התקיימה בזמנה הקבוע. כשיצא הרבי מחדרו חילק ליד המעלית מטבעות לנשים וטף שעמדו שם. כן הניח מטבעות בקופה הקבועה שם בשני הפתחים שבה (למעלה ובצד). גם למטה בביהמ"ד המשיך הרבי לחלק מטבעות לילדים שעמדו בדרכו וכן בכמה מקופות הצדקה.

בצאתו בירך נוסעים לדרכם, גם כשעלה למעלה בירך נוסעים, ושוב - חילק מטבעות לילדים שעמדו שם - דבר נדיר!

גם תפילת ערבית התקיימה היום בזמנה. כשיצא הרבי מחדרו נופף לשלום לילדה שעמדה ליד המעלית, בהמשך דרכו החזיר שלום לשני אנשים שהושיטו לו ידם לשלום.

בדרכו לבימת התפילה עודד את השירה בניגון "ויהי בימי אחשורוש" בחזק רב. כשעלה לבימתו לא הסתובב. באמצע קדיש בתרא סימן באצבעו כאות לחלוקת דולרים.

כיוון שרצונו היה לעסוק עם עצמו ולא כל-כך עם אחרים. ביום ראשון זה עבר הנ"ל ואמר לרבי שמוכן גם לפרסם על יהדות, ולעשות מה שהרבי רוצה. הרבי: "על ידי קירוב ושכנוע אחרים, אתה שומר על מצבך-שלך".

באחד מימי ראשון של חודש תשרי שנה זה, בעת חלוקת הדולרים ניגש אל הרבי יהודי מניו-יורק, מר כהן, ומסר לרבי תשעה ספרים באנגלית שהוציא לאור על כמה וכמה מסכתות בש"ס, והרבי נתן לו דולר אחד עבור כל ספר.

לפני שבועיים ביום ראשון, הביא הנ"ל לרבי ספר נוסף חדש שהוציא זה עתה והגישו לרבי. הרבי שאל האם הוא זה שהוציא ספר על מסכת... (ונקב בשם א' המסכתות).

הנ"ל השיב: "הרי הדפסתי תשעה ספרים על תשעה מסכתות".

הרבי: "כי בספר על המסכת הט' לא נדפסו בסופו צילומי הגמרא כבשאר הספרים. מכאן ולהבא - תדפיס את הגמרא (השייכת לספר זה) בנפרד, ותצרפה לספר, כדי שתוכל למסור אותו לכל אחד שקונה הספר".

הנ"ל שאל: "האם הספרים הם טובים?"

הרבי: "האם הספרים נמכרים טובים?"

הנ"ל: "נישט קשה" [= לא רע...].

הרבי: "אם כן - יש לך את התשובה!"

יום שני, כ' אדר ראשון

לתפילת שחרית נכנס הרבי בשעה 10:25. אחר קריאת התורה סימן באצבעו למגביה הספר שיושב את פני הס"ת לעבר הקהל. כשחזר הרבי למקומו נישק את הפרוכת כפי שנוהג לאחרונה. בצאתו מהתפילה בירך נוסעים לדרכם.

למקווה נסע היום הרבי בשעה שתים לערך. לאהל יצא הרבי כשהוא לבוש במעילו, בשעה 15:15 לערך. בעמדו בחוץ ליד המכונית בירך הרבי נוסעים, ביניהם סגן השר חה"כ ר' אליעזר מזרחי, כן חילק צדקה לעומדים במקום. בהתיישבו במכונית נופף בידו לשלום לעומדים שם (ביניהם כמה מהתמימים).

הרבי חזר מהאהל בשעה 18:30. לאחר כמה דקות נכנס לתפילות מנחה וערבית. היום לא זכינו לשיחת קודש מהרבי (בהמשך לרציפות של השבוע האחרון). בצאתו עודד הרבי את השירה בניגון "ויהי בימי אחשורוש", למעלה ליד המעלית בירך הרבי נוסעים.

עת לדעת

המדור מתפרסם מתוך הספר 'עת לדעת', שנערך ע"י השליח הרב אברהם שמואל בן הגה"ח הרב חיים מאיר בוקיעט ז"ל, ומוקדש לעילוי נשמתו

הרבי מתחיל להתוועד בכל שבת קודש

לאחר ה'שלושים' על הרבנית חי' מושקא, הקהל משבת זו, התחיל הרבי להתוועד בכל שבת קודש.

תשמ"ח

כ"ג
אדר"ר

ח"י
אדר"ר

תר"נ

יום פטירת הרב אברהם דוד לאוואט

יום פטירת הרה"ג הרה"ח ר' אברהם דוד לאוואט, סב סבו של כ"ק אדמו"ר, ומנוחתו כבוד בעיר ניקולייב.

כותב הרבי בהקדמה לספר "קב נקי" מה ששמע מאמו הרבנית חנה: הרה"ג הרה"ח ר' אברהם דוד לאוואט בעל מחבר ספר "קב נקי", "שער הכולל" ועוד, נולד בשנת תקע"ה. הוא הצטיין בשכלו החד, כשרונותיו הנעלים וידיעתו הרחבה בים התלמוד. גם בצדקתו וטוב לבו קנה לו מעריצים רבים אשר רחשו לו אהבה רבה כל ימיו. הוא היה רב במושבה רומנובקה. לערך בשנת השלשים וחמש לחייו נתמנה לרב בקהילת ניקולייב ובמשרתו זו כהן פאר כארבעים שנה, עד יומו האחרון.

(מתוך הקדמת הרבי לספר קב נקי ע' 3)

שער ספרו 'שער הכולל' על סידור אדמו"ר הזקן

בנו ר' מנשה לאוואט, שלישי משמאל, עטור זקן לבן, בתמונה קבוצתית של עסקני המפעל 'סנטרל רליף' להצלת יהודי רוסיה

הרבי חילק לכל אחד ואחת שני שטרות של דולר בחיוב ובמאור פנים מיוחד. לכמה שביקשו ברכות ענה "אמן" וכן הרבה לחייך לילדים. החלוקה הייתה קצרה. בצאתו בירך הרבי נוסעים, ולאחד מהם שביקש ברכה לענין כלשהו, ענה לו הרבי: "בקרוב". גם למעלה ליד המעלית בירך הרבי נוסעים.

יום חמישי כ"ג אדר ראשון

לתפילת שחרית נכנס הרבי לביהמ"ד בשעה 10:25. למקווה נסע הרבי ב-13:25 לערך, לפני צאתו למכונית נתן את הסידור לחתן.

לאהל נסע הרבי ב-14:30 לערך, טרם צאתו נתן את הסידור לחתן נוסף. בעמדו בחוץ חילק מטבעות לצדקה לילדים, סימן לכמה ילדים שעמדו רחוק שיתקרבו לקבל מטבע צדקה.

הרבי חזר מהאהל בשעה 17:55, וכעבור מספר דקות נכנס לתפילות מנחה ומעריב. כשעלה לבימת התפילה הביט הרבי על הסטנדר המיועד לאמירת השיחות, ולאחר תפילת ערבית סימן לאות על אמירת השיחה. מיד הוכן הסטנדר.

השיחה ארכה כעשר דקות, תוכנה היה אודות "ויקהל" וקיבוץ גלויות כבר עתה בקיבוץ כמה גלויות לארץ הקודש מלבד כמה מדינות, וגם ממדינות אלו יהי רצון שיצאו בקרוב. בהמשך אמר כי ה'כלי' לענין זה - הוא אהבת ישראל, הרמוזה בנתינת מחצית השקל. בהמשך התבטא הרבי כי "זהו זמן המסוגל ביותר וביותר שתבוא בו הגאולה האמיתית והשלימה".

לאחר השיחה חילק הרבי שני שטרות של דולר לכל אחד ואחת. גם במהלך חלוקה זו היה הרבי במאור פנים מיוחד. כשעבר הגביר ר' יששכר דוב וייס חיין הרבי מאוד, כן לעבר החזן ר' משה טלישבסקי. לכמה שביקשו וכן לילדים שברכו ענה הרבי "אמן". לקראת סיום החלוקה הניח הרבי שני שטרות של דולר בסידורו, כעבור זמן מה הניח שוב שני דולרים בסידורו. החלוקה ארכה כרבע שעה, כשיצא עודד את השירה.

שניים מקרא ואחד תרגום

מוקדש לע"נ
הרה"ת ר' מנחם מענדל הכהן ב"ר הרה"ת יהושע זעליק הכהן ע"ה
ומרת גאלדא בת הרה"ת מרדכי ירחמיאל חיים לימא ע"ה

א וידבר יהוה אל־משה לאמר: וידבר יהוה אל־משה לאמר: ומליל יי עם משה למימר: יי כי תשא את־ראש בני־ישראל לפקדיהם ונתנו איש כפר נפשו ליהוה בפקד אתם ולא־יהיה בהם נגף בפקד אתם: כי תשא את־ראש בני־ישראל לפקדיהם ונתנו איש כפר נפשו ליהוה בפקד אתם ולא־יהיה בהם נגף בפקד אתם: ארי תקבל ית חשבון בני ישראל למניניהון ויתנון גבר פרקן נפשה קדם יי כד תמני יתהון ולא יהי בהון מותא כד תמני יתהון: יי זה א יתנו כלהעבר על־הפקדים מחצית השקל השקל הקדש עשרים גרה השקל מחצית השקל תרומה ליהוה: זה א יתנו כלהעבר על־הפקדים מחצית השקל השקל הקדש עשרים גרה השקל מחצית השקל תרומה ליהוה: דין יתנון כל דעבר על מניניא פלגות סלעא בסלעי קודשא עסרין מעין סלעא פלגות סלעא אפרשותא קדם יי: ד כל העבר על־הפקדים מן עשרים שנה ומעלה יתן תרומת יהוה: כל העבר על־הפקדים מן עשרים שנה ומעלה יתן תרומת יהוה: כל דעבר על מניניא מבר עסרין שני ולעלא יתן אפרשותא קדם יי: טו העשיר לא־ירפה והדל לא ימעט ממוחצית השקל לתת את־תרומת יהוה לכפר על־נפשתיכם: העשיר לא־ירפה והדל לא ימעט ממוחצית השקל לתת את־תרומת יהוה לכפר על־נפשתיכם: דעתיר לא יסגי ודמסכן לא יזער מפלגות סלעא למתן ית אפרשותא קדם יי לכפרא על נפשתיכון: טו ולקחת את־כסף הכפרים מאת בני ישראל ונתת אתו על־עבדת אהל מועד והיה לבני ישראל לזכרון לפני יהוה לכפר על־נפשתיכם: ולקחת את־כסף הכפרים מאת בני ישראל ונתת אתו

על־עבדת אהל מועד והיה לבני ישראל לזכרון לפני יהוה לכפר על־נפשתיכם: ותסב ית כסף כפוריאי מן בני ישראל ותתן יתה על פלחן משכן זמנא ויהי לבני ישראל לדכרנא קדם יי לכפרא על נפשתיכון: פ וידבר יהוה אל־משה לאמר: וידבר יהוה אל־משה לאמר: ומליל יי עם משה למימר: יי ועשית כיוור נחשת וכנו נחשת לרחצה ונתת אתו בין־אהל מועד ובין המזבח ונתת שמה מים: ועשית כיוור נחשת וכנו נחשת לרחצה ונתת אתו בין־אהל מועד ובין המזבח ונתת שמה מים: ותעבד כיוור דנחשא ובסיסה נחשא לקדוש ותתן יתה בין משכן זמנא ובין מדבחא ותתן תמן מיא: יי ורחצו אהרן ובניו ממנו את־ידיהם ואת־רגליהם: ורחצו אהרן ובניו ממנו את־ידיהם ואת־רגליהם: ויקדשון אהרן ובניהי מנה ית ידיהון וית רגליהון: כ בבאם אל־אהל מועד ירחצו־מים ולא ימתו או בגשתם אל־המזבח לשרת להקטיר אשה ליהוה: בבאם אל־אהל מועד ירחצו־מים ולא ימתו או בגשתם אל־המזבח לשרת להקטיר אשה ליהוה: במיעלהון למשכן זמנא יקדשון מיא ולא ימותון או במקרבאהון למדבחא לשמשא לאסקא קרבנא קדם יי: כא ורחצו ידיהם ורגליהם ולא ימתו והיתה להם חק־עולם לו ולזרעו לדרתם: ורחצו ידיהם ורגליהם ולא ימתו והיתה להם חק־עולם לו ולזרעו לדרתם: ויקדשון ידיהון ורגליהון ולא ימותון ויתהי להון קים עלם לה ולבניהי לדריהון: פ כ וידבר יהוה אל־משה לאמר: וידבר יהוה אל־משה לאמר: ומליל יי עם משה למימר: כ ואתה קח־לך בשמים ראש מר־דרור חמש מאות וקנמן בשם מחציתו חמשים ומאתים וקנה־בשם

למנהג רבותינו נשיאין, יש לקרוא ביום ה' בלילה שמו"ת עלייה אחת או שתיים מהפרשה, ולמחרת ביום ו' אחרי חצות לקרוא שוב מתחילתה עד גמירא עם ההפטרה, ובשבת לפני תפילת שחרית לקרוא שוב 'שבעי' • (ענ"פ לכתחילה) שלא להפסיק באמצע קריאת שמו"ת.

חֲמִשִּׁים וּמֵאֲתָיִם: וְאַתָּה קַח־לָךְ בְּשָׂמִים רֹאשׁ מִרְדְּרוֹר חֲמִשׁ מֵאוֹת וְקִנְמוֹן־בֶּשֶׂם מִחֲצִיתוֹ חֲמִשִּׁים וּמֵאֲתָיִם וְקִנְה־בֶשֶׂם חֲמִשִּׁים וּמֵאֲתָיִם: וְאַתָּה סֹב לָךְ בּוֹסֶמֶן רִישָׁא מִיָּדָּא דְכִנְיָ מִתְקַל חֲמִשׁ מָאָה וְקִנְמָן בֶּשֶׂם פְּלִגּוּתָהּ מִתְקַל מֵאַתָּן וְחֲמִשִּׁין וְקִנְה בּוֹסֶמֶא מִתְקַל מֵאַתָּן וְחֲמִשִּׁין: כו וְקִדָּה חֲמִשׁ מֵאוֹת בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ וְשִׁמּוֹן זֵית הֵינִי: וְקִדָּה חֲמִשׁ מֵאוֹת בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ וְשִׁמּוֹן זֵית הֵינִי: וְקִצִּיעָתָא מִתְקַל חֲמִשׁ מָאָה בְּסֻלְעֵי קוֹדֶשָׁא וּמִשַׁח זֵיתָא מְלֵא הֵינָא: כז וְעִשִּׂיתָ אֹתוֹ שִׁמּוֹן מִשְׁחַת־קֹדֶשׁ רֶקֶח מִרְקַחַת מַעֲשֶׂה רֶקֶח שִׁמּוֹן מִשְׁחַת־קֹדֶשׁ יְהִיָּה: וְעִשִּׂיתָ אֹתוֹ שִׁמּוֹן מִשְׁחַת־קֹדֶשׁ רֶקֶח מִרְקַחַת מַעֲשֶׂה רֶקֶח שִׁמּוֹן מִשְׁחַת־קֹדֶשׁ יְהִיָּה: וְתַעֲבֹד יְתָה מִשַׁח רַבּוּת קוֹדֶשָׁא בְּסֵם מִבְּסֵם עוֹבֵד בּוֹסֶמֶן מִשַׁח רַבּוּת קוֹדֶשָׁא יְהִיָּה: כח וּמִשְׁחַת כּו אֶת־אַהֲלֵ מוֹעֵד וְאַתָּה אֲרוֹן הָעֵדֻת: וּמִשְׁחַת כּו אֶת־אַהֲלֵ מוֹעֵד וְאַתָּה אֲרוֹן הָעֵדֻת: וְתַרְבִּי בַּה זֵת מִשְׁפָּן זִמְנָא וְזֵת אֲרוֹנָא דְסִדְדוּתָא: כט וְאַתָּה־הִשְׁלַחַן וְאַתָּה־כֹּל־כִּלְיוֹ וְאַתָּה־הַמְּנִירָה וְאַתָּה־כֹּלִיָּה וְאַתָּה־מִזְבֵּחַ הַקְטָרֶת: וְאַתָּה־הִשְׁלַחַן וְאַתָּה־כֹּל־כִּלְיוֹ וְאַתָּה־הַמְּנִירָה וְאַתָּה־כֹּלִיָּה וְאַתָּה־מִזְבֵּחַ הַקְטָרֶת: וְזֵת פְּתוּרָא וְזֵת כָּל מְנוּהֵי וְזֵת מְנִירָתָא וְזֵת מְנִהָא וְזֵת מִדְּבָחָא דְקִטְרֶת בּוֹסֶמֶא: לו וְאַתָּה־מִזְבֵּחַ הָעֹלָה וְאַתָּה־כֹּל־כִּלְיוֹ וְאַתָּה־הַכִּיֹּר וְאַתָּה־כִּנּוֹ: לו וְאַתָּה־מִזְבֵּחַ הָעֹלָה וְאַתָּה־כֹּל־כִּלְיוֹ וְאַתָּה־הַכִּיֹּר וְאַתָּה־כִּנּוֹ: לו וְזֵת מִדְּבָחָא דְעֹלָתָא וְזֵת כָּל מְנוּהֵי וְזֵת פִּיּוּרָא וְזֵת בְּסִיסָה: לו וְקִדְשִׁתְּ אֹתָם וְהָיוּ קֹדֶשׁ קֳדָשִׁים כֹּל־הַנִּגְנַע בָּהֶם יִקְדָּשׁ: לו וְקִדְשִׁתְּ אֹתָם וְהָיוּ קֹדֶשׁ קֳדָשִׁים כֹּל־הַנִּגְנַע בָּהֶם יִקְדָּשׁ: לו וְתִקְדָּשׁ תִּהְיוּ וְיִהְיוּ קֹדֶשׁ קוֹדֶשָׁא כָּל דִּיקְרֵב בְּהוֹן יִתְקַדֵּשׁ: לו וְאַתָּה־אֶהְרֹן וְאַתָּה־אֶהְרֹן תִּמְשָׁח וְקִדְשִׁתְּ אֹתָם לְכַתֵּן לִי: לו וְאַתָּה־אֶהְרֹן וְאַתָּה־בְּנָיו תִּמְשָׁח וְקִדְשִׁתְּ אֹתָם לְכַתֵּן לִי: לו וְזֵת אֶהְרֹן וְזֵת בְּנוֹהֵי תַרְבִּי וְתִקְדָּשׁ תִּהְיוּ לְשִׁמְשָׁא

קֳדָמִי: לו וְאַל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל תִּדְבָּר לֵאמֹר שִׁמּוֹן מִשְׁחַת־קֹדֶשׁ יְהִיָּה זֶה לִי לְדֹרֹתֵיכֶם: וְאַל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל תִּדְבָּר לֵאמֹר שִׁמּוֹן מִשְׁחַת־קֹדֶשׁ יְהִיָּה זֶה לִי לְדֹרֹתֵיכֶם: ועם בני ישראל תמלל למימר משח רבות קודשא יהי דין קדמי לדריכון: לו על־בשר אדם לא ייסך ובמתכנתו לא תעשו כִּמְהוּ קֹדֶשׁ הוּא קֹדֶשׁ יְהִיָּה לָכֵם: לו על־בשר אדם לא ייסך ובמתכנתו לא תעשו כִּמְהוּ קֹדֶשׁ הוּא קֹדֶשׁ יְהִיָּה לָכֵם: לו על בשרא דאנשא לא יתנסף ובדמותה לא תעבדון כותה קודשא הוא קודשא יהי לכון: לו איש אשר ירקח כִּמְהוּ ואשר יתן מִמֶּנּוּ עַל־זֶרַח וְנִכְרַת מַעֲמָיו: לו איש אשר ירקח כִּמְהוּ ואשר יתן מִמֶּנּוּ עַל־זֶרַח וְנִכְרַת מַעֲמָיו: לו גִּבֹּר דִּי יִבְסֵם דְּכֹתָהּ וְדִי יתן מִנָּה עַל חִלּוּנֵי וְיִשְׁתַּצִּי מַעֲמָה: לו ויאמר יהוה אל־מִשָּׁה קַח־לָךְ סָמִים נָטָף וּשְׁחַלֵּל וְחִלְבְּנָה סָמִים וְלִבְנָה זָפָה כֹּד כִּבֹּד יְהִיָּה: לו ויאמר יהוה אל־מִשָּׁה קַח־לָךְ סָמִים נָטָף וּשְׁחַלֵּל וְחִלְבְּנָה סָמִים וְלִבְנָה זָפָה כֹּד כִּבֹּד יְהִיָּה: לו ואמר יי למשה סב לך בוסמין נטופא וטופרא וחלבנתא בוסמין וחלבונתא דכיתא מתקל במתקל יהי: לו ועשית אתה קטרת רֶקֶח מַעֲשֶׂה רֶקֶח מִמְּלַח טְהוֹר קֹדֶשׁ: לו ועשית אתה קטרת רֶקֶח מַעֲשֶׂה רֶקֶח מִמְּלַח טְהוֹר קֹדֶשׁ: לו ותעבד יתה קטרת בוסמין בסם עובד בוסמנו מערב דכי קודשא: לו ושחקת ממנה הדק ונתתה ממנה לפני העדת באהל מועד אשר אועד לך שמה קֹדֶשׁ קֳדָשִׁים תִּהְיֶה לָכֵם: לו ושחקת ממנה הדק ונתתה ממנה לפני העדת באהל מועד אשר אועד לך שמה קֹדֶשׁ קֳדָשִׁים תִּהְיֶה לָכֵם: לו ותשחוק מנה ומדיק ותתן מנה קדם סהדוּתָא בְּמִשְׁפָּן זִמְנָא דִּי אֲזִמְן מִימְרֵי לָךְ תִּפְּזֵן קֹדֶשׁ קוֹדֶשִׁין תִּהְיֶה לָכֵן: לו וְהַקְטַרְתָּ אֲשֶׁר תַּעֲשֶׂה בְּמִתְכַנְתָּהּ לֹא תַעֲשֶׂוּ לָכֵם קֹדֶשׁ תִּהְיֶה

וְאֶת־הָאָרֶץ לַעֲרֹת וְאֶת־הַכִּפֹּרֶת אֲשֶׁר עָלָיו וְאֵת
כָּל־כְּלֵי הָאֹהֶל: אֵת ׀ אֹהֶל מוֹעֵד וְאֶת־הָאָרֶץ
לַעֲרֹת וְאֶת־הַכִּפֹּרֶת אֲשֶׁר עָלָיו וְאֵת כָּל־כְּלֵי
הָאֹהֶל: יֵת מִשְׁכַּן זְמָנָא וְיֵת אֲרֻנָּא לְסִדְּוֹתָא וְיֵת
כִּפֹּרֶת דִּי עֲלוּהִי וְיֵת כָּל מְנִי מִשְׁכָּנָא: ה וְאֵת־
הַשְּׁלֶחַן וְאֶת־כְּלָיו וְאֶת־הַמִּנְרָה הַטְּהוֹרָה וְאֶת־
כָּל־כְּלֵיהָ וְאֵת מִזְבֵּחַ הַקְּטֹרֶת: וְאֶת־הַשְּׁלֶחַן
וְאֶת־כְּלָיו וְאֶת־הַמִּנְרָה הַטְּהוֹרָה וְאֶת־כָּל־כְּלֵיהָ
וְאֵת מִזְבֵּחַ הַקְּטֹרֶת: וְיֵת פֶּתוּרָא וְיֵת מְנוּהִי וְיֵת
מִנְרֵתָא דְכִיתָא וְיֵת כָּל מְנָהָא וְיֵת מִדְּבָחָא
דְקִטּוֹרֶת בּוֹסְמִיָּא: ז וְאֶת־מִזְבֵּחַ הָעֹלָה וְאֶת־
כָּל־כְּלָיו וְאֶת־הַכִּיּוֹר וְאֶת־כְּנֹ: ח וְאֶת־מִזְבֵּחַ
הָעֹלָה וְאֶת־כָּל־כְּלָיו וְאֶת־הַכִּיּוֹר וְאֶת־כְּנֹ: וְיֵת
מִדְּבָחָא דְעֹלָתָא וְיֵת כָּל מְנוּהִי וְיֵת כִּיּוֹרָא וְיֵת
בְּסִיסָה: י וְאֵת בְּגָדֵי הַשָּׂרָד וְאֶת־בְּגָדֵי הַקֹּדֶשׁ
לְאַהֲרֹן הַכֹּהֵן וְאֶת־בְּגָדֵי בָנָיו לְכַהֵן: וְאֵת בְּגָדֵי
הַשָּׂרָד וְאֶת־בְּגָדֵי הַקֹּדֶשׁ לְאַהֲרֹן הַכֹּהֵן וְאֶת־בְּגָדֵי
בָנָיו לְכַהֵן: וְיֵת לְבוּשֵׁי שְׂמוּשָׁא וְיֵת לְבוּשֵׁי
קוֹדֶשׁא לְאַהֲרֹן כְּהֵנָּא וְיֵת לְבוּשֵׁי כְּנוּהִי לְשִׁמְשָׁא:
יא וְאֵת שִׁמּוֹן הַמִּשְׁחָה וְאֶת־קְטֹרֶת הַסַּמִּים
לְקֹדֶשׁ כָּכָל אֲשֶׁר־צִוִּיתִךָ יַעֲשׂוּ: וְאֵת שִׁמּוֹן
הַמִּשְׁחָה וְאֶת־קְטֹרֶת הַסַּמִּים לְקֹדֶשׁ כָּכָל אֲשֶׁר־
צִוִּיתִךָ יַעֲשׂוּ: וְיֵת מִשְׁחָא דְרַבּוּתָא וְיֵת קְטֹרֶת
בּוֹסְמִיָּא לְקוֹדֶשׁא כָּכָל דִּי פְקֻדָּתִךָ יַעֲבֹדוּ: פ
יב וַיֹּאמֶר יְהוָה אֱלֹהֵי מֹשֶׁה לֵּאמֹר: וַיֹּאמֶר יְהוָה
אֱלֹהֵי מֹשֶׁה לֵּאמֹר: וַיֹּאמֶר יְיָ לְמֹשֶׁה לְמִימַר:
יג וְאַתָּה דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר אַךְ אֵת־
שִׁבְתֵּתִי תִשְׁמְרוּ כִּי אוֹת הוּא בִינִי וּבִינֵיכֶם
לְדִרְתֵּיכֶם לְדַעַת כִּי אֲנִי יְהוָה מְקַדְּשְׁכֶם: וְאַתָּה
דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר אַךְ אֵת־שִׁבְתֵּתִי
תִשְׁמְרוּ כִּי אוֹת הוּא בִינִי וּבִינֵיכֶם לְדִרְתֵּיכֶם
לְדַעַת כִּי אֲנִי יְהוָה מְקַדְּשְׁכֶם: וְאַתָּה מִלֵּל עִם בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל לְמִימַר בְּרַם יֵת יוֹמֵי שְׂבִיָּא דִּי לִי תִשְׁרוּן
אַרִי אֵת הִיא בֵּין מִימְרֵי וּבִינֵיכֶם לְדִרְכֵּיכֶם לְמַדְעָא

לָךְ לִיהוָה: וְהַקְטֹרֶת אֲשֶׁר תַּעֲשֶׂה בְּמִתְּנָתָהּ לֹא
תַעֲשֶׂה לָכֶם קֹדֶשׁ תְּהִי לָךְ לִיהוָה: וְקִטְרֶת
בּוֹסְמִין דִּי תַעֲבֹד בְּדַמּוּתָהּ לֹא תַעֲבֹדוּן לְכוּן
קוֹדֶשׁא תְּהִי לָךְ קֹדֶשׁ: יד לֹא אִישׁ אֲשֶׁר־יַעֲשֶׂה
כְּמוֹהָ לְהָרִיחַ בָּהּ וְנִכְרַת מַעֲמּוּ: אישׁ אֲשֶׁר־
יַעֲשֶׂה כְּמוֹהָ לְהָרִיחַ בָּהּ וְנִכְרַת מַעֲמּוּ: גִּבּוֹר
דִּיעֲבֹד דְּכוּתָהּ לְאַרְחָא בַּהּ וַיִּשְׁתַּצִּי מַעֲמָה: ס
א וַיִּדְבֵּר יְהוָה אֱלֹהֵי מֹשֶׁה לֵּאמֹר: וַיִּדְבֵּר יְהוָה
אֱלֹהֵי מֹשֶׁה לֵּאמֹר: וּמִלֵּיל יְיָ עִם מֹשֶׁה לְמִימַר:
ב רֹאה קִרְאֵתִי בְּשֵׁם בְּצִלְאֵל בֶּן־אוּרִי בֶן־חִיּוֹר
לְמִטָּה יְהוּדָה: רֹאה קִרְאֵתִי בְּשֵׁם בְּצִלְאֵל בֶּן־
אוּרִי בֶן־חִיּוֹר לְמִטָּה יְהוּדָה: תְּזִי דְרַבִּיתִּי בְּשׁוּם
בְּצִלְאֵל בֶּן אוּרִי בֶן חִיּוֹר לְשִׁבְטָא דִּיהוּדָה:
ג וְאַמְלֵא אֹתוֹ רוּחַ אֱלֹהִים בְּחֻכְמָהּ וּבְתַבּוּנָהּ
וּבְדַעַת וּבְכָל־מְלָאכָה: וְאַמְלֵא אֹתוֹ רוּחַ אֱלֹהִים
בְּחֻכְמָהּ וּבְתַבּוּנָהּ וּבְדַעַת וּבְכָל־מְלָאכָה:
וְאַשְׁלֵמִית עִמָּה רוּחַ מִן קֹדֶשׁ יְיָ בְּחֻכְמָתָא
וּבְסוּכְלָתָנּוּ וּבְמַדְעָא וּבְכָל עֲבִידָא: ד לְחֹשֶׁב
מַחֲשַׁבְתָּ לַעֲשׂוֹת בְּזִהָב וּבְכֶסֶף וּבְנַחֲשֶׁת:
לְחֹשֶׁב מַחֲשַׁבְתָּ לַעֲשׂוֹת בְּזִהָב וּבְכֶסֶף וּבְנַחֲשֶׁת:
לְאַלְפָא אוּמָנוּן לְמַעֲבֹד בְּדַהֲבָא וּבְכֶסֶף
וּבְנַחֲשָׁא: ה וּבַחֲרֻשֶׁת אֲבָן לְמִלֵּאת וּבַחֲרֻשֶׁת
עֵץ לַעֲשׂוֹת בְּכָל־מְלָאכָה: וּבַחֲרֻשֶׁת אֲבָן
לְמִלֵּאת וּבַחֲרֻשֶׁת עֵץ לַעֲשׂוֹת בְּכָל־מְלָאכָה:
וּבְאַמְנוּת אֲבָן טָבָא לְאַשְׁלֵמָא וּבְנִגְרוּת אֲעָא
לְמַעֲבֹד בְּכָל עֲבִידָא: ו וְאַנִּי הִנֵּה נֹתֵתִי אֹתוֹ אֵת
אַהֲלִיאֵב בֶּן־אַחִיסָמֶךְ לְמִטָּה־דָן וּבִלְבָב כָּל־
חֲכָם־לֵב נֹתֵתִי חֲכָמָה וְעָשׂוֹ אֵת כָּל־אֲשֶׁר־
צִוִּיתִךָ: וְאַנִּי הִנֵּה נֹתֵתִי אֹתוֹ אֵת אַהֲלִיאֵב
בֶּן־אַחִיסָמֶךְ לְמִטָּה־דָן וּבִלְבָב כָּל־חֲכָם־לֵב נֹתֵתִי
חֲכָמָה וְעָשׂוֹ אֵת כָּל־אֲשֶׁר צִוִּיתִךָ: וְאַנָּה הָא
יְהִיבִית עִמָּה יֵת אַהֲלִיאֵב בֶּן אַחִיסָמֶךְ לְשִׁבְטָא
דָּן וּבִלְפָא כָּל חֲפִימֵי לְבָא יְהִיבִית חֲכָמָתָא
וַיַּעֲבֹדוּן יֵת כָּל דִּי פְקֻדָּתִךָ: ז אֵת ׀ אֹהֶל מוֹעֵד

עמה בטורא דסיני תרין לוחי סהדותא לוחי
אבנא כתיבין באצבעא דיי: א וירא העם כי
בשש משה לדרת מוההר ויקהל העם על-
אהרן ויאמרו אליו קום | עשה לנו אלהים אשר
ילכו לפנינו ביוה | משה האיש אשר העלנו
מארץ מצרים לא ידענו מה יהיה לו: וירא העם
כי בשש משה לדרת מוההר ויקהל העם על-אהרן
ויאמרו אליו קום | עשה לנו אלהים אשר ילכו
לפנינו ביוה | משה האיש אשר העלנו מארץ
מצרים לא ידענו מה יהיה לו: וחזא עמא ארי אחר
משה למחת מן טורא ואתפגש עמא על אהרן
ואמרו לה קום עבד לנו דחלן דהיכון קדמנא ארי
דין משה גברא די אסקנא מארעא דמצרים לא
ידענא מה הוה לה: ב ויאמר אלהם אהרן פרקו
נזמי הזהב אשר באזני נשיכם בניכם
ובנתיכם והביאו אלי: ויאמר אלהם אהרן
פרקו נזמי הזהב אשר באזני נשיכם בניכם
ובנתיכם והביאו אלי: ואמר להון אהרן פריקו
קדשי דדקבא די באודני נשיכון בניכון ובנתיכון
ואיתי לות: ג ויתפרקו כל-העם את-נזמי
הזהב אשר באזניהם וביאו אל-אהרן:
ויתפרקו כל-העם את-נזמי הזהב אשר באזניהם
ויביאו אל-אהרן: ואתפריקו כל עמא ית קדשי
דדקבא די באודניהון ואיתי לאהרן: ד ויקח
מידם ויצר אתו בחרט ויעשהו עגל מסכה
ויאמרו אלה אלהיך ישראל אשר העלוד מארץ
מצרים: ויקח מידם ויצר אתו בחרט ויעשהו עגל
מסכה ויאמרו אלה אלהיך ישראל אשר העלוד
מארץ מצרים: ונסיב מדיהון וצר יתה בזיפא
ועבדה עגל מתבא ואמרו אלין דחלתא ישראל די
אסקוד מארעא דמצרים: ה וירא אהרן ויבן
מזבח לפניו ויקרא אהרן ויאמר חג ליהוה
מחר: וירא אהרן ויבן מזבח לפניו ויקרא אהרן
ויאמר חג ליהוה מחר: וחזא אהרן ובנא מדבחא

ארי אנא יי מקדשכון: ו ושמרתם את-השבת
כי קדש הוא לכם מחלליה מות יומת כי
כל-העשה בה מלאכה ונכרתה הנפש ההוא
מקרב עמיה: ושמרתם את-השבת כי קדש הוא
לכם מחלליה מות יומת כי כל-העשה בה
מלאכה ונכרתה הנפש ההוא מקרב עמיה:
ותטרון ית שבתא ארי קודשא היא לכון
מחללה אתקטלא יתקטל ארי כל דיצבד בה
עבידא וישתצי אנשא ההוא מגו עמה: ו ששת
ימים יעשה מלאכה וביום השביעי שבת
שבתון קדש ליהוה כל-העשה מלאכה ביום
השבת מות יומת: ששת ימים יעשה מלאכה
וביום השביעי שבת שבתון קדש ליהוה כל-
העשה מלאכה ביום השבת מות יומת: שתא
יומין יתעבד עבידא וביומא שביעאה שבת
שבתא קודשא קדם יי כל דיצבד עבדא ביומא
דשבתא אתקטלא יתקטל: ו ושמרו בני-ישראל
את-השבת לעשות את-השבת לדרתם ברית
עולם: ושמרו בני-ישראל את-השבת לעשות
את-השבת לדרתם ברית עולם: ו יטרון בני
ישראל ית שבתא למעבד ית שבתא לדריהון
קים עלם: ז ביני ובין בני ישראל אות הוא
לעלם ביששת ימים עשה יהוה את-השמים
ואת-הארץ וביום השביעי שבת וינפש: ביני
ובין בני ישראל אות הוא לעלם ביששת ימים
עשה יהוה את-השמים ואת-הארץ וביום
השביעי שבת וינפש: בין מימרי ובין בני ישראל
את היא לעלם ארי שתא יומין עבד יי ית שמיא
ות ארעא וביומא שביעאה שבת ונח: ח
שני י ויתן אל-משה ככלתו לדבר אתו בחר
סיני שני לחת העדת לחת אבן כתבים
באצבע אלהים: ויתן אל-משה ככלתו לדבר
אתו בחר סיני שני לחת העדת לחת אבן כתבים
באצבע אלהים: ויהב למשה כד שיצי למללא

קדמוהי וקרא אהרן ואמר חגא קדם יי מחר: וישלכמו ממחרת ויעלו עלת ויגשו שלמים וישב העם לאכל ושתו ויקמו לצחק: וישלכמו ממחרת ויעלו עלת ויגשו שלמים וישב העם לאכל ושתו ויקמו לצחק: ואקדימו ביוםא דבתרוהי ואסיקו עלון וקריבו נכסין ואסחר עמא למיכל ולמשתי וקמו לחיכא: פ וידבר יהוה אלימשה להירד פי שחת עמך אשר העלית מארץ מצרים: וידבר יהוה אלימשה להירד פי שחת עמך אשר העלית מארץ מצרים: ומליל יי עם משה אזל חות ארי חביל עמך די אסקתא מארעא דמצרים: ח סרו מהר מןהירד אשר צויתם עשו להם עגל מסכה ושתחוולו ויזבחו העלוד מארץ מצרים: סרו מהר מןהירד אשר צויתם עשו להם עגל מסכה ושתחוולו ויזבחו לו ויאמרו אלה אלהיך ישראל אשר העלוד מארץ מצרים: סטו בפריע מן אורחא די פקדתנן עבדו להון עגל מתקא וסגידו לה ודבחו לה ואמרו אלן דחלתך ישראל די אסקוד מארעא דמצרים: ט ויאמר יהוה אלימשה ראיני אתהעם הזה והנה עם קשה ערף הוא: ויאמר יהוה אלימשה ראיני אתהעם הזה והנה עם קשה ערף הוא: ואמר יי למשה גלי קדמי עמא הדין והא עמא קשי קדל הוא: ועתה הניחה לי ויחראפי בהם ואכלם ואעשה אותך לגוי גדול: ועתה הניחה לי ויחראפי בהם ואכלם ואעשה אותך לגוי גדול: וכען חנח בעותק מן קדמי ויתקף ריגזי בהון ואשיצנן ואעבד יתך לעם סגי: יא ויחל משה אתפני יהוה אלהיו ויאמר למה יהוה יחרה אפך בעמך אשר הוצאת מארץ מצרים בכח גדול וכיך חזקה: ויחל משה אתפני יהוה אלהיו ויאמר למה יהוה יחרה אפך בעמך אשר

הוצאת מארץ מצרים בכח גדול וכיך חזקה: וצלי משה קדם יי אלהה ואמר למא יי יתקף ריגזך בעמך די אסקתא מארעא דמצרים בחיל רב וכידא תקיפא: יב למה ויאמרו מצרים לאמור ברעה הוציאם להרג אתם בהרים ולכלתם מעל פני האדמה שוב מחרון אפך והנחם עלהרעה לעמך: למה ויאמרו מצרים לאמור ברעה הוציאם להרג אתם בהרים ולכלתם מעל פני האדמה שוב מחרון אפך והנחם עלהרעה לעמך: למא יימרן מצראי למימר כבישתא אפקתנן לקטלא יתהון ביני טוריא ולישיציותהון מעל אפי ארעא תוב מתקוף ריגזך ואתיב מן בישתא דמללתא למעבד לעמך: יג וזכר לאברהם ליצחק ולישראל עבדיך אשר נשבעת להם כך ותדבר אלהם ארבה אתי זרעכם ככוכבי השמים וכלהארץ הזאת אשר אמרתי אתן לזרעכם ונחלו לעלם: זכר לאברהם ליצחק ולישראל עבדיך אשר נשבעת להם כך ותדבר אלהם ארבה אתי זרעכם ככוכבי השמים וכלהארץ הזאת אשר אמרתי אתן לזרעכם ונחלו לעלם: אדבר לאברהם ליצחק ולישראל עבדיך די קימתא להון במימרך ומללתא עמהון אסגי ית בניכון ככוכבי שמיא וכל ארעא הדא די אמרית אתן לבניכון ויחסנן לעלם: יד וינחם יהוה עלהרעה אשר דבר לעשות לעמו: וינחם יהוה עלהרעה אשר דבר לעשות לעמו: ותב יי מן בישתא די מליל למעבד לעמה: טו ויפן וירד משה מןההר ושני לחת העדת בידו לחת פתבים משני עבריהם מזה ומזה הם פתבים: ויפן וירד משה מןההר ושני לחת העדת בידו לחת פתבים משני עבריהם מזה ומזה הם פתבים: ואתפני ונחת משה מן טורא ותרין לוחי סהדותא בידה לוחי פתיבין מתרין עבריהון מכא ומכא אנן

פתיבין: פ טו וְהִלָּחַת מַעֲשֵׂה אֱלֹהִים הָמָּה
וְהַמִּכְתָּב מִכְתָּב אֱלֹהִים הוּא חֲרוּת עַל־הַלָּחַת:
וְהִלָּחַת מַעֲשֵׂה אֱלֹהִים הָמָּה וְהַמִּכְתָּב מִכְתָּב
אֱלֹהִים הוּא חֲרוּת עַל־הַלָּחַת: וְלֹחֲזִיא עֹבְדָא דִּי
אֲנֹן וּכְתָבָא כְּתָבָא דִּי הוּא מְפָרֵשׁ עַל לֹחֲזִיא:
י וַיִּשְׁמַע יְהוֹשֻׁעַ אֶת־קוֹל הָעָם בְּרָעָה וַיֹּאמֶר
אֶל־מֹשֶׁה קוֹל מִלְחָמָה בִּמְחַנֶּה: וַיִּשְׁמַע יְהוֹשֻׁעַ
אֶת־קוֹל הָעָם בְּרָעָה וַיֹּאמֶר אֶל־מֹשֶׁה קוֹל
מִלְחָמָה בִּמְחַנֶּה: וַיִּשְׁמַע יְהוֹשֻׁעַ יָת קַל עֲמָא כַּד
מִיבְבִּין וַאֲמַר לְמֹשֶׁה קַל קָרְבָא בְּמִשְׁרִיתָא:
יז וַיֹּאמֶר אֵין קוֹל עֲנֹת גְּבוּרָה וְאֵין קוֹל עֲנֹת
חִלּוּשָׁה קוֹל עֲנֹת אֲנָכִי שְׁמַע: וַיֹּאמֶר אֵין קוֹל
עֲנֹת גְּבוּרָה וְאֵין קוֹל עֲנֹת חִלּוּשָׁה קוֹל עֲנֹת
אֲנָכִי שְׁמַע: וַאֲמַר לֹא קַל גְּבִרִין דְּנִצְחִין בְּקָרְבָא
וְאִף לֹא קַל חִלְשִׁין דְּמַתְּבִרִין קַל דְּמַסִּיכִין אָנָּא
שְׁמַע: יח וַיְהִי כַּאֲשֶׁר קָרַב אֶל־הַמְּחַנֶּה וַיֵּרָא
אֶת־הָעֵגֹל וּמַחֲלַת וַיַּחֲרֹאֲף מֹשֶׁה וַיִּשְׁלַךְ מִיָּדוֹ
אֶת־הַלָּחַת וַיִּשְׁבֵּר אֹתָם תַּחַת הָהָר: וַיְהִי
כַּאֲשֶׁר קָרַב אֶל־הַמְּחַנֶּה וַיֵּרָא אֶת־הָעֵגֹל וּמַחֲלַת
וַיַּחֲרֹאֲף מֹשֶׁה וַיִּשְׁלַךְ מִיָּדוֹ אֶת־הַלָּחַת וַיִּשְׁבֵּר
אֹתָם תַּחַת הָהָר: וַהּוּא כַּד קָרִיב לְמִשְׁרִיתָא וַחֲזָא
יָת עֲגֹלָא וַחֲנִינִין וַחֲקִיף רוּגְזָא דְּמֹשֶׁה וַרְמָא
מִידוּחֵי יָת לֹחֲזִיא וַתְּבַר יַתְּהוֹן בְּשַׁפּוּלֵי טוּרָא:
כ וַיִּקָּח אֶת־הָעֵגֹל אֲשֶׁר עָשָׂו וַיִּשְׂרָף בָּאֵשׁ
וַיִּטְחֵן עַד אֲשֶׁר־דָּק וַיֹּזֵר עַל־פְּנֵי חַמּוּם וַיִּשָּׂק
אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: וַיִּקָּח אֶת־הָעֵגֹל אֲשֶׁר עָשָׂו
וַיִּשְׂרָף בָּאֵשׁ וַיִּטְחֵן עַד אֲשֶׁר־דָּק וַיֹּזֵר עַל־פְּנֵי
חַמּוּם וַיִּשָּׂק אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: וַנִּסִּיב יָת עֲגֹלָא דִּי
עֲבָדוּ וַאֲוָקֵד בְּנוּרָא וְשָׁף עַד דִּתְהוּ דָּקִיק וַיִּזָּרָא
עַל אֲפִי מִזָּא וְאַשְׁקִי יָת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: כא וַיֹּאמֶר
מֹשֶׁה אֶל־אַהֲרֹן מַה־עָשָׂה לָךְ הָעָם הַזֶּה
כִּי־הִבְאֵת עָלָיו חֲטָאָה גְּדֹלָה: וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה
אֶל־אַהֲרֹן מַה־עָשָׂה לָךְ הָעָם הַזֶּה כִּי־הִבְאֵת עָלָיו
חֲטָאָה גְּדֹלָה: וַאֲמַר מֹשֶׁה לְאַהֲרֹן מַה עָבַד לָךְ

עֲמָא קִדִּין אַרִי אִי־תִיתָא עֲלוּחֵי חוּבָא רַבָּא:
כב וַיֹּאמֶר אַהֲרֹן אֶל־יַחֲרֹאֲף אָף אֲרִנִי אַתָּה יַדְעָתָא
אֶת־הָעָם כִּי בָרַע הוּא: וַיֹּאמֶר אַהֲרֹן אֶל־יַחֲרֹאֲף
אָף אֲרִנִי אַתָּה יַדְעָתָא אֶת־הָעָם כִּי בָרַע הוּא:
וַאֲמַר אַהֲרֹן לֹא יִתְקַף רוּגְזָא דְּרַבּוּנִי אַתָּה יַדְעָתָא יָת
עֲמָא אַרִי בְּבִישׁ הוּא: כג וַיֹּאמְרוּ לִי עֲשֵׂה־לָנוּ
אֱלֹהִים אֲשֶׁר יִלְכוּ לִפְנֵינוּ כִּי־זָה | מֹשֶׁה הָאִישׁ
אֲשֶׁר הֶעֱלָנוּ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לֹא יַדְעֵנוּ מַה־הָיָה
לֹא: וַיֹּאמְרוּ לִי עֲשֵׂה־לָנוּ אֱלֹהִים אֲשֶׁר יִלְכוּ לִפְנֵינוּ
כִּי־זָה | מֹשֶׁה הָאִישׁ אֲשֶׁר הֶעֱלָנוּ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם
לֹא יַדְעֵנוּ מַה־הָיָה לֹא: וַאֲמְרוּ לִי עַבִּיד לָנָא דְּחִלָּן
דִּי יִתְקַן גְּדָמָנָא אַרִי דִּין מֹשֶׁה גְּבָרָא דִּי אֶסְקְנָא
מֵאֶרְעָא דְּמִצְרַיִם לֹא יַדְעֵנָא מַה הָיָה לֵה:
כד וַאֲמַר לָהֶם לְמִי זָהָב הַתְּפָרְקוּ וַיִּתְּנוּ־לִי
וְאֲשַׁלְכְּהוּ בָּאֵשׁ וַיֵּצֵא הָעֵגֹל הַזֶּה: וַאֲמַר לָהֶם
לְמִי זָהָב הַתְּפָרְקוּ וַיִּתְּנוּ־לִי וְאֲשַׁלְכְּהוּ בָּאֵשׁ וַיֵּצֵא
הָעֵגֹל הַזֶּה: וְאַמְרִית לַהּוֹן לָמֵן דְּתִבְּרָא פְּרִיקוּ
וַיִּתְּבוּ לִי וַרְמִיתָה בְּנוּרָא וַנִּפְקַע עֲגֹלָא קִדִּין:
כה וַיֵּרָא מֹשֶׁה אֶת־הָעָם כִּי פָרַע הוּא כִּי־פָרַעָה
אַהֲרֹן לְשִׁמְצָה בְּקַמְיָהֶם: וַיֵּרָא מֹשֶׁה אֶת־הָעָם
כִּי פָרַע הוּא כִּי־פָרַעָה אַהֲרֹן לְשִׁמְצָה בְּקַמְיָהֶם:
וַחֲזָא מֹשֶׁה יָת עֲמָא אַרִי כְּטִיל הוּא אַרִי כְּטִילִינוּן
אַהֲרֹן לְאַסְבוּתָהוֹן שׁוּם בִּישׁ לְדִרְהִיוֹן: כו וַיַּעֲמֹד
מֹשֶׁה בְּשַׁעַר הַמִּחְנֶה וַיֹּאמֶר מִי לִיהוּהָ אֱלֹהִי
וַיֹּאסְפוּ אֵלָיו כָּל־בְּנֵי לֵוִי: וַיַּעֲמֹד מֹשֶׁה בְּשַׁעַר
הַמִּחְנֶה וַיֹּאמֶר מִי לִיהוּהָ אֱלֹהִי וַיֹּאסְפוּ אֵלָיו כָּל־בְּנֵי
לֵוִי: וְקָם מֹשֶׁה בְּתֵרַע מִשְׁרִיתָא וַאֲמַר מִן דְּחִלָּא
דִּי יִיתּוֹן לֹתִי וְאַתְּפָנְשׁוּ לֹתָהּ כָּל בְּנֵי לֵוִי:
כז וַיֹּאמֶר לָהֶם כְּהֵאֲמַר יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל
שִׁימוּ אִישׁ־חֲרָבּוֹ עַל־יָרְכוֹ עֲבְרוּ וּשׁוּבוּ מִשַּׁעַר
לְשַׁעַר בִּמְחַנֶּה וַהֲרֵגוּ אִישׁ־אֶת־אָחָיו וְאִישׁ
אֶת־רֵעֵהוּ וְאִישׁ אֶת־קָרְבּוֹ: וַיֹּאמֶר לָהֶם כְּהֵאֲמַר
יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל שִׁימוּ אִישׁ־חֲרָבּוֹ עַל־
יָרְכוֹ עֲבְרוּ וּשׁוּבוּ מִשַּׁעַר לְשַׁעַר בִּמְחַנֶּה וַהֲרֵגוּ

אִישׁ-אֶת-אֶחָיו וְאִישׁ אֶת-רֵעֵהוּ וְאִישׁ אֶת-קָרְבוֹ:
וַאֲמַר לְהוֹן כְּדָנָן אָמַר יי אֱלֹהָא דִּישְׂרָאֵל שׁוּו
גְּבַר חֲרָבָה עַל יִרְכָּה עֲבָרוּ וְתוֹכּוּ מִתְּרַע לְתַרַע
בְּמִשְׁרִיתָא וְקִטְלוּ גְבַר יֵת אַחֵוּהִי וְגְבַר יֵת חֲבֵרָה
וְאָנֹשׁ יֵת קָרִיבָה: כֹּה וַיַּעֲשׂוּ בְּנֵי-לֵוִי כְּדִבְרַי מֹשֶׁה
וַיִּפֹּל מִן-הָעָם בַּיּוֹם הַהוּא כִּשְׁלֹשֶׁת אֲלָפֵי אִישׁ:
וַיַּעֲשׂוּ בְּנֵי-לֵוִי כְּדִבְרַי מֹשֶׁה וַיִּפֹּל מִן-הָעָם בַּיּוֹם
הַהוּא כִּשְׁלֹשֶׁת אֲלָפֵי אִישׁ: וַעֲבָדוּ כְּנִי לִוִּי
כְּפִתְגָמָא דְּמֹשֶׁה וַיִּפֹּל מִן עַמָּא בְּיוֹמָא הַהוּא
כִּתְלָתָא אֲלָפִין גְּבָרָא: כֹּה וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה מֵלֹאֹ
יְדֹכֶם הַיּוֹם לַיהוָה כִּי אִישׁ בָּבְנוּ וּבִאֲחָיו וּלְתֵת
עֲלֵיכֶם הַיּוֹם בְּרָכָה: וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה מֵלֹאֹ יְדֹכֶם
הַיּוֹם לַיהוָה כִּי אִישׁ בָּבְנוּ וּבִאֲחָיו וּלְתֵת עֲלֵיכֶם
הַיּוֹם בְּרָכָה: וַאֲמַר מֹשֶׁה קָרִיבּוּ יְדֹכוֹן קִרְבָּנָא
יוֹמָא דִּין קָדָם יי אָרִי גְבַר בְּכֵרָה וּבִאֲחֵוּהִי
וּלְאַתָּהָ עֲלֵיכוֹן יוֹמָא דִּין בְּרָכָן: לַוְיָהִי
מִמַּחֲרֹת וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל-הָעָם אַתֶּם חֲטָאתֶם
חֲטָאָה גְדֹלָה וְעַתָּה אֵעֲלֶה אֶל-יְהוָה אוּלִי
אֲכַפְּרָה בְּעַד חֲטָאתְכֶם: וַיְהִי מִמַּחֲרֹת וַיֹּאמֶר
מֹשֶׁה אֶל-הָעָם אַתֶּם חֲטָאתֶם חֲטָאָה גְדֹלָה וְעַתָּה
אֵעֲלֶה אֶל-יְהוָה אוּלִי אֲכַפְּרָה בְּעַד חֲטָאתְכֶם:
וַהֲוֵה בְּיוֹמָא דְּבִתְרוּהִי וַאֲמַר מֹשֶׁה לְעַמָּא אַתּוֹן
חֲבִתּוֹן חוֹבָא רַבָּא וַכֶּעַן אֶסֶק קָדָם יי מָאִים אֲכַפֵּר
עַל חוֹבֵיכוֹן: לֹא וַיָּשֶׁב מֹשֶׁה אֶל-יְהוָה וַיֹּאמֶר
אֲנֹא חֲטָא הָעָם הַזֶּה חֲטָאָה גְדֹלָה וַיַּעֲשׂוּ לָהֶם
אֱלֹהֵי זָהָב: וַיָּשֶׁב מֹשֶׁה אֶל-יְהוָה וַיֹּאמֶר אֲנֹא
חֲטָא הָעָם הַזֶּה חֲטָאָה גְדֹלָה וַיַּעֲשׂוּ לָהֶם אֱלֹהֵי
זָהָב: וְתַב מֹשֶׁה לְקָדָם יי וַאֲמַר בְּבַעֲוִי חֵב עַמָּא
הַדִּין חוֹבָא רַבָּא וַעֲבָדוּ לְהוֹן דִּחְלָן דְּדִדְהָב:
לֹא וְעַתָּה אִסְתַּשָּׂא חֲטָאתֶם וְאִם-אֵין מַחְנִי נָא
מִסְפָּרָךְ אֲשֶׁר כְּתִבָּת: וְעַתָּה אִסְתַּשָּׂא חֲטָאתֶם
וְאִם-אֵין מַחְנִי נָא מִסְפָּרָךְ אֲשֶׁר כְּתִבָּת: וַכֶּעַן אִם
שִׁבְקַת לְחוֹבֵיכוֹן וְאִם לֹא מַחְנִי כֶעַן מִסְפָּרָךְ דִּי
כְּתִבָּתָא: לֹא וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה מִי אֲשֶׁר

חֲטָא-לִי אִמְחֻנוּ מִסְפָּרִי: וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה
מִי אֲשֶׁר חֲטָא-לִי אִמְחֻנוּ מִסְפָּרִי: וַאֲמַר יי לְמֹשֶׁה
מִן דִּי חֵב קָדָמִי אִמְחֻנָּה מִסְפָּרִי: לֹא וְעַתָּה לָךְ
נָחָה אֶת-הָעָם אֵל אֲשֶׁר-דִּבַּרְתִּי לָךְ הִנֵּה
מִלֹּאכֵי יִלְךְ לִפְנֶיךָ וּבָיוֹם פְּקֹדִי וּפְקַדְתִּי עֲלֵהֶם
חֲטָאתָם: וְעַתָּה לָךְ נָחָה אֶת-הָעָם אֵל אֲשֶׁר-
דִּבַּרְתִּי לָךְ הִנֵּה מִלֹּאכֵי יִלְךְ לִפְנֶיךָ וּבָיוֹם פְּקֹדִי
וּפְקַדְתִּי עֲלֵהֶם חֲטָאתָם: וַכֶּעַן אֲזִיל דְּבַר יֵת עַמָּא
לְאַתֵּר דִּי מַלְלִית לָךְ הָא מִלֹּאכֵי יֵהָד קָדָמָךְ וּבָיוֹם
אֶסְעָרוּתִי וְאֶסְעַר עֲלֵיהוֹן חוֹבֵיכוֹן: לֹא וַיִּגַּף יְהוָה
אֶת-הָעָם עַל אֲשֶׁר עָשׂוּ אֶת-הָעֵגֹל אֲשֶׁר עָשָׂה
אַהֲרֹן: וַיִּגַּף יְהוָה אֶת-הָעָם עַל אֲשֶׁר עָשׂוּ
אֶת-הָעֵגֹל אֲשֶׁר עָשָׂה אַהֲרֹן: וַיִּמָּחַ יי יֵת עַמָּא
עַל דִּי אֶשְׁתַּעַבְדּוּ לְעֵגֹל דִּי עָבַד אַהֲרֹן: ס
א וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה לָךְ עֲלֶה מִזֶּה אַתָּה
וְהָעָם אֲשֶׁר הֵעֲלִית מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם אֶל-הָאָרֶץ
אֲשֶׁר נִשְׁפָּעְתִּי לְאַבְרָהָם לַיִצְחָק וְלַיעֲקֹב לֵאמֹר
לְזֹרְעָךְ אֶתְנַנָּה: וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה לָךְ עֲלֶה
מִזֶּה אַתָּה וְהָעָם אֲשֶׁר הֵעֲלִית מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם
אֶל-הָאָרֶץ אֲשֶׁר נִשְׁפָּעְתִּי לְאַבְרָהָם לַיִצְחָק וְלַיעֲקֹב
לֵאמֹר לְזֹרְעָךְ אֶתְנַנָּה: וּמִלִּיל יי עִם מֹשֶׁה אֲזִיל
סָק מִכָּא אַתְּ וְעַמָּא דְּאַסְקָתָא מֵאַרְעָא דְּמִצְרַיִם
לְאַרְעָא דִּי קִמִּית לְאַבְרָהָם לַיִצְחָק וְלַיעֲקֹב
לְמִימַר לְבָנֶיךָ אֶתְנַנָּה: ג וַיִּשְׁלַחְתִּי לִפְנֶיךָ מִלֹּאֲךְ
וְגִרְשָׁתִי אֶת-הַכְּנַעֲנִי הָאֹמְרִי וְהַחִתִּי וְהַפְּרָזִי
הַחֹזִי וְהַיְבוֹסִי: וַיִּשְׁלַחְתִּי לִפְנֶיךָ מִלֹּאֲךְ וְגִרְשָׁתִי
אֶת-הַכְּנַעֲנִי הָאֹמְרִי וְהַחִתִּי וְהַפְּרָזִי הַחֹזִי וְהַיְבוֹסִי:
וְאֶשְׁלַח קָדָמָךְ מִלֹּאכָא וְאַתְרָךְ יֵת כְּנַעֲנָאִי
אֹמְרָאִי וְחִתָּאִי וּפְרָזָאִי חֹזָאִי וַיְבוֹסָאִי: ג אֶל-
אָרֶץ זָבַת חֶלֶב וְדִבֶּשׁ כִּי לֹא אֵעֲלֶה בְּקִרְבָּךְ כִּי
עַם-קָשֶׁה-עֲרָף אֵתָהּ פֶּן-אֲכַלְךָ בְּדֶרֶךְ: אֶל-אָרֶץ
זָבַת חֶלֶב וְדִבֶּשׁ כִּי לֹא אֵעֲלֶה בְּקִרְבָּךְ כִּי
עַם-קָשֶׁה-עֲרָף אֵתָהּ פֶּן-אֲכַלְךָ בְּדֶרֶךְ: לְאַרְעָא
עָבְדָא חֶלֶב וְדִבֶּשׁ אָרִי לֹא אֶסְלַק שְׁכֻנָּתִי מִבִּינְךָ

הָאֱהָלָה: וְהָיָה כִּד נִפְקַּם מֹשֶׁה לְמִשְׁכָּנָא קִימִין כָּל עֲמָא וּמִתְעַתְדִין גָּבֵר בְּתֵרַע מִשְׁכָּנָא וּמִסְתַּכְּלִין אַחֲרֵי מֹשֶׁה עַד דְּעָלֵל לְמִשְׁכָּנָא: ט וְהָיָה כְּבֹא מֹשֶׁה הָאֱהָלָה יִרְדַּע עֲמֹד הָעֵנָן וְעֹמֵד פֶּתַח הָאֱהָל וְדִבֵּר עִם־מֹשֶׁה: וְהָיָה כְּבֹא מֹשֶׁה הָאֱהָלָה יִרְדַּע עֲמֹד הָעֵנָן וְעֹמֵד פֶּתַח הָאֱהָל וְדִבֵּר עִם־מֹשֶׁה: וְהָיָה כִּד עָלֵל מֹשֶׁה לְמִשְׁכָּנָא נְחִית עֲמֹדָא דְּעֵנָא וְקָאם בְּתֵרַע מִשְׁכָּנָא וּמִתְמַלֵּל עִם מֹשֶׁה: י וְרָאָה כָּל־הָעָם אֶת־עֲמֹד הָעֵנָן עֹמֵד פֶּתַח הָאֱהָל וְקָם כָּל־הָעָם וְהִשְׁתַּחֲוּוּ אִישׁ פֶּתַח אֹהֶלוֹ: י וְרָאָה כָּל־הָעָם אֶת־עֲמֹד הָעֵנָן עֹמֵד פֶּתַח הָאֱהָל וְקָם כָּל־הָעָם וְהִשְׁתַּחֲוּוּ אִישׁ פֶּתַח אֹהֶלוֹ: וְחִזֵּן כָּל עֲמָא יְתַּעַמֵּד דְּעֵנָא קָאם בְּתֵרַע מִשְׁכָּנָא וְקִימִין כָּל עֲמָא וְסִגְדִין גָּבֵר בְּתֵרַע מִשְׁכָּנָא: יא וְדִבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה פָּנִים אֶל־פָּנִים כְּאִשֶּׁר יְדַבֵּר אִישׁ אֶל־רֵעֵהוּ וְשָׁב אֶל־הַמַּחֲנֶה וּמִשְׁרָתוֹ יְהוֹשֻׁעַ בֶּן־נוּן זָעַר לֹא יָמִישׁ מִתּוֹךְ הָאֱהָל: וְדִבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה פָּנִים אֶל־פָּנִים כְּאִשֶּׁר יְדַבֵּר אִישׁ אֶל־רֵעֵהוּ וְשָׁב אֶל־הַמַּחֲנֶה וּמִשְׁרָתוֹ יְהוֹשֻׁעַ בֶּן־נוּן זָעַר לֹא יָמִישׁ מִתּוֹךְ הָאֱהָל: וּמִתְמַלֵּל יְיָ עִם מֹשֶׁה מִמְּלַל עִם מִמְּלַל כְּמָא דְּמִמְּלַל גָּבֵר עִם חֲבֵרָה וְתֹאב לְמִשְׁרִיתָא וּמִשְׁוִשְׁנָה יְהוֹשֻׁעַ בֶּן נוּן עוֹלִימָא לֹא עָדִי מְגוֹ מִשְׁכָּנָא: פ

שְׁלִישִׁי יב וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־יְהוָה רְאֵה אֲתָהּ אָמַר אֵלִי הֲעַל אֶת־הָעָם הַזֶּה וְאֲתָהּ לֹא הוֹדַעְתָּנִי אֶת אֲשֶׁר־תִּשְׁלַח עִמִּי וְאֲתָהּ אֲמַרְתָּ יְדַעְתִּיךָ בִּשְׁם וְגַם־מִצָּאתָ חֵן בְּעֵינַי: יב וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־יְהוָה רְאֵה אֲתָהּ אָמַר אֵלִי הֲעַל אֶת־הָעָם הַזֶּה וְאֲתָהּ לֹא הוֹדַעְתָּנִי אֶת אֲשֶׁר־תִּשְׁלַח עִמִּי וְאֲתָהּ אֲמַרְתָּ יְדַעְתִּיךָ בִּשְׁם וְגַם־מִצָּאתָ חֵן בְּעֵינַי: וְאָמַר מֹשֶׁה קָדָם יְיָ חֲזִי דָּאֵת אָמַר לִי אֲסִיק יְתַּעַמֵּד הָדִין וְאֵת לֹא הוֹדַעְתָּנִי יְתַּעַמֵּד דִּי תִּשְׁלַח עִמִּי וְאֵת אֲמַרְתָּ רַב־יָתֵד בְּשׁוּם וְאֵת אֲשַׁכְחֵתָא רַחֲמִין

אֲרִי עִם קָשִׁי קָדֵל אֵת דִּילְמָא אֲשִׁיצְנֵךְ בְּאַרְחָא: יג וַיִּשְׁמַע הָעָם אֶת־הַדְּבָר הַרְעָה הַזֶּה וַיִּתְאַבְּלוּ וְלֹא־שָׁתוּ אִישׁ עֲדִיו עָלָיו: יג וַיִּשְׁמַע הָעָם אֶת־הַדְּבָר הַרְעָה הַזֶּה וַיִּתְאַבְּלוּ וְלֹא־שָׁתוּ אִישׁ עֲדִיו עָלָיו: וַיִּשְׁמַע עֲמָא יְתַּעַמֵּד בִּישָׁא הָדִין וְאֲתַאבְּלוּ וְלֹא שָׁתוּ גָבֵר תַּקוּן זִינָה עֲלוּהִי: ה וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה אָמַר אֶל־בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל אַתֶּם עִם־קִשְׁי־עֵרְפָּה רִנַּע אַחֵד אֵעֲלֶה בְּקִרְבְּךָ וּבְלִיתִיךָ וְעֲתָה הוֹרֵד עֲדִיךָ מִעֲלִיךָ וְאַדְעָה מַה אֵעֲשֶׂה־לָּךְ: יד וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה אָמַר אֶל־בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל אַתֶּם עִם־קִשְׁי־עֵרְפָּה רִנַּע אַחֵד אֵעֲלֶה בְּקִרְבְּךָ וּבְלִיתִיךָ וְעֲתָה הוֹרֵד עֲדִיךָ מִעֲלִיךָ וְאַדְעָה מַה אֵעֲשֶׂה־לָּךְ: וְאָמַר יְיָ לְמֹשֶׁה אִמַּר לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל אַתֶּן עִם קָשִׁי קָדֵל שְׁעָה חֲדָא אֲסַלֵּק שְׁכִנְתִּי מִבֵּינְךָ וְאֲשַׁצְנֵךְ וּכְעַן אֲעֲדִי תַּקוּן זִינָה מִנְּךָ גְּלִי קָדְמִי מַה אֲעֲבֹד לָךְ: יו וַיִּתְנַצְּלוּ בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל אֶת־עֲדִים מִתֵּר חוֹרֵב: יז וַיִּתְנַצְּלוּ בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל אֶת־עֲדִים מִתֵּר חוֹרֵב: וְאֲעֲדִיאוּ בְנֵי־יִשְׂרָאֵל יְתַּעַמֵּד תַּקוּן זִינָהוֹן מִשְׁוֹרָא דְּחוֹרֵב: יח וּמֹשֶׁה יָקַח אֶת־הָאֱהָל וְנִטְהֵלָו: יח מַחוּץ לְמַחֲנֶה הַרְחַק מִן־הַמַּחֲנֶה וְקָרָא לוֹ אֹהֶל מוֹעֵד וְהָיָה כָּל־מִבְקֵשׁ יְהוָה יֵצֵא אֶל־אֹהֶל מוֹעֵד אֲשֶׁר מַחוּץ לְמַחֲנֶה: יח וּמֹשֶׁה יָקַח אֶת־הָאֱהָל וְנִטְהֵלָו: יח מַחוּץ לְמַחֲנֶה הַרְחַק מִן־הַמַּחֲנֶה וְקָרָא לוֹ אֹהֶל מוֹעֵד וְהָיָה כָּל־מִבְקֵשׁ יְהוָה יֵצֵא אֶל־אֹהֶל מוֹעֵד אֲשֶׁר מַחוּץ לְמַחֲנֶה: יח וּמֹשֶׁה נָסִיב יְתַּעַמֵּד מִשְׁכָּנָא וּפְרָסָה לֵה מִבְּרָא לְמִשְׁרִיתָא אֲרַחֲיק מִן מִשְׁרִיתָא וְקָרִי לֵה מִשְׁכָּן בֵּית אוֹלְפָנָא וְהִי כָּל דְּתַבַּע אוֹלְפָן מִן קָדָם יְיָ נִפְקַם לְמִשְׁכָּן בֵּית אוֹלְפָנָא מִבְּרָא לְמִשְׁרִיתָא: יח וְהָיָה כְּצֹאת מֹשֶׁה אֶל־הָאֱהָל יִקְוֹמוּ כָּל־הָעָם וְנִצְבּוּ אִישׁ פֶּתַח אֹהֶלוֹ וְהִבִּיטוּ אַחֲרֵי מֹשֶׁה עַד־בֹּאוֹ הָאֱהָלָה: וְהָיָה כְּצֹאת מֹשֶ�ה אֶל־הָאֱהָל יִקְוֹמוּ כָּל־הָעָם וְנִצְבּוּ אִישׁ פֶּתַח אֹהֶלוֹ וְהִבִּיטוּ אַחֲרֵי מֹשֶׁה עַד־בֹּאוֹ

קדמי: י. ועתה אסנא מצאתי חן בעיניך הודעני נא את־דרךך ואדעך למען אמצא־חן בעיניך וראה כי עמך הגוי הזה: ועתה אסנא מצאתי חן בעיניך הודעני נא את־דרךך ואדעך למען אמצא־חן בעיניך וראה כי עמך הגוי הזה: וכען אס כען אשפחית רחמין קדמך הודעני כען ית אורח טובך ואדע רחמך בדיל דאשפח רחמין קדמך ויגלי קדמך ארי עמך עמא הדין: י. ויאמר פני ילכו והנחתי לך: ויאמר פני ילכו והנחתי לך: ואמר שכנתי תהך ואניח לך: ט. ויאמר אליו אס־אין פניך הלכים אל־תעלנו מזה: ויאמר אליו אס־אין פניך הלכים אל־תעלנו מזה: ואמר קדמוהי אם לית שכנתך מהלכא ביננא לא תסקיננא מכא: ט. ובמה | יודע אפוא כי־מצאתי חן בעיניך אני ועמך הלא בלכתך עמנו ונפלינו אני ועמך מפל־העם אשר על־פני האדמה: ובמה | יודע אפוא כי־מצאתי חן בעיניך אני ועמך הלא בלכתך עמנו ונפלינו אני ועמך מפל־העם אשר על־פני האדמה: ובמה יתידע הכא ארי אשפחית רחמין קדמך אנא ועמך הלא במהך שכנתך עמנא ויתעבדן לנא פרישן לי ולעמך משני מכל עמא די על אפי ארעא: פ

רביעי ז. ויאמר יהוה אל־משה גם את־הדבר הזה אשר דברת אעשה כי־מצאת חן בעיני ואדעך בשם: ויאמר יהוה אל־משה גם את־הדבר הזה אשר דברת אעשה כי־מצאת חן בעיני ואדעך בשם: ואמר יי למשה אף ית פתגמא הדין די מללתא אעבד ארי אשפחית רחמין קדמי ורבידת בשום: י. ויאמר הראני נא את־כבודך: ויאמר הראני נא את־כבודך: ואמר אחזיני כען ית יקדך: י. ויאמר אני אעביר כל־טובי על־פניך וקראתי בשם יהוה לפניך וחנתי את־אשר אחן ורחמתי את־אשר ארחם: ויאמר אני אעביר כל־טובי על־פניך וקראתי בשם יהוה לפניך

וחנתי את־אשר אחן ורחמתי את־אשר ארחם: ואמר אנא אעבד כל טובי על אפיך ואקרי בשמא דיי קדמך ואחון למן דאחון וארחם על מן דארחם: כ. ויאמר לא תוכל לראות את־פני כי לא־יראני האדם וחי: ויאמר לא תוכל לראות את־פני כי לא־יראני האדם וחי: ואמר לא תיכול למחזי ית אפי שכנתי ארי לא יחזיניי אנשא ויתקים: כא. ויאמר יהוה הנה מקום אתי ונצבת על־הצור: ויאמר יהוה הנה מקום אתי ונצבת על־הצור: ואמר יי הא אתר מתקן קדמי ותתעמד על טנרא: כב. והיה בעבר כבדי ושמתוך בנקרת הצור ושפתי כפי עלוך עד־עברי: והיה בעבר כבדי ושמתוך בנקרת הצור ושפתי כפי עלוך עד־עברי: ויהי במעבר יקרי ואשוינוך במערת טנרא ואגין במימרי עלך עד דאעבר: כג. והסרתלי את־כפי וראית את־אחרי ופני לא יראו: והסרתלי את־כפי וראית את־אחרי ופני לא יראו: ואעדי ית דברת יקרי ותחזי ית דבתרי ודקדמי לא יתחזון: פ

חמישי א. ויאמר יהוה אל־משה פסל־לך שני לוחות אבנים פראשנים וכתבתי על־הלוחות את־הדברים אשר היו על־הלוחות הראשנים אשר שפרת: ויאמר יהוה אל־משה פסל־לך שני לוחות אבנים פראשנים וכתבתי על־הלוחות את־הדברים אשר היו על־הלוחות הראשנים אשר שפרת: ואמר יי למשה פסל לך תרין לוחי אבניא קדמאי ואכתוב על לוחיא ית פתגמא די הוו על לוחיא קדמאי די תברתא: כ. והיה נכון לבקר ועלית בבקר אל־הר סיני ונצבת לי שם על־ראש ההר: והיה נכון לבקר ועלית בבקר אל־הר סיני ונצבת לי שם על־ראש ההר: והיו זמין לצפרא ותסק בצפרא לטנרא דסיני ותתעמד קדמי תמן על ריש טנרא: ג. ואיש לא־יעלה עמך וגם־איש אל־ירא בכל־ההר גם־הצאן ותבקר אל־ירעו

ט וַיֹּאמֶר אִם־נָא מִצְאֲתִי חֹן בְּעֵינֶיךָ אֲדֹנִי
 וְלֹד־נָא אֲדֹנִי בִקְרָבֵנוּ כִּי עַם־קִשְׁה־עֶרְךָ הוּא
 וְסִלְחָתָהּ לַעֲוֹנָנוּ וּלְחַטָּאתֵנוּ וּנְחַלְתָּנוּ: וַיֹּאמֶר
 אִם־נָא מִצְאֲתִי חֹן בְּעֵינֶיךָ אֲדֹנִי וְלֹד־נָא אֲדֹנִי
 בִקְרָבֵנוּ כִּי עַם־קִשְׁה־עֶרְךָ הוּא וְסִלְחָתָהּ לַעֲוֹנָנוּ
 וּלְחַטָּאתֵנוּ וּנְחַלְתָּנוּ: וַאֲמַר אִם כָּעַן אֲשַׁפְּחִית
 רַחֲמִין קְדָמָךְ יְיָ תַּהְיֶה כָּעַן שְׂכָנְתָּא דִּי בִּינָא אַרִי
 עִם קָשִׁי קִדָּל הוּא וְתִשְׁבּוּק לְחוּכְנָא וּלְחַטָּאנָא
 וְתַחֲסַנְנָא:

שִׁשׁ וַיֹּאמֶר הִנֵּה אֲנִכֹּי פֶרֶת פֶּרִית נִגְדַּי כָּל־
 עֲמֻלִּי אֶעֱשֶׂה נִפְלְאוֹת אֲשֶׁר לֹא־נִבְרָאוּ בְּכָל־
 הָאָרֶץ וּבְכָל־הַגּוֹיִם וְרָאָה כָּל־הָעָם אֲשֶׁר־אֵתָהּ
 בִּקְרָבִי אֶת־מַעֲשֵׂה יְהוָה כִּי־נִזְרָא הוּא אֲשֶׁר
 אֲנִי עֹשֶׂה עִמָּךְ: וַיֹּאמֶר הִנֵּה אֲנִכֹּי פֶרֶת פֶּרִית נִגְדַּי
 כָּל־עֲמֻלִּי אֶעֱשֶׂה נִפְלְאוֹת אֲשֶׁר לֹא־נִבְרָאוּ בְּכָל־
 הָאָרֶץ וּבְכָל־הַגּוֹיִם וְרָאָה כָּל־הָעָם אֲשֶׁר־אֵתָהּ
 בִּקְרָבִי אֶת־מַעֲשֵׂה יְהוָה כִּי־נִזְרָא הוּא אֲשֶׁר אֲנִי
 עֹשֶׂה עִמָּךְ: וַאֲמַר הָא אֲנָא גִזֹּר קִים קָדָם כָּל עֲמֻלִּי
 אֶעֱבֹד פְּרִישָׁן דִּי לֹא אֶתְבָּרִיאוּ בְּכָל אַרְעָא וּבְכָל
 עַמְמִיָּא וְיִחְזִי כָל עַמָּא דִּי אֶת בִּיגִיָּהוּן יֵת עוֹבְדָא
 דִּי אֲרִי דָחַל הוּא דִּי אֲנָא עֶבֶד עִמָּךְ: י' שְׁמַר־לָךְ
 אֶת אֲשֶׁר אֲנִכֹּי מִצּוֹנֶךָ הַיּוֹם הַנֶּה גִרְשׁ מִפְּנֵיךְ
 אֶת־הָאֱמֹרִי וְהַכְּנַעֲנִי וְהַחִתִּי וְהַפְּרָזִי וְהַחֲזִי
 וְהַיְבוּסִי: שְׁמַר־לָךְ אֶת אֲשֶׁר אֲנִכֹּי מִצּוֹנֶךָ הַיּוֹם
 הַנֶּה גִרְשׁ מִפְּנֵיךְ אֶת־הָאֱמֹרִי וְהַכְּנַעֲנִי וְהַחִתִּי
 וְהַפְּרָזִי וְהַחֲזִי וְהַיְבוּסִי: טו לָךְ יֵת דִּי אֲנָא מִפְּקֻדָּךְ
 יוֹמָא דִּין הָא אֲנָא מִתְרַד מִן קְדָמָךְ יֵת אֲמֹרָאִי
 וּכְנַעֲנָאִי וְחַתָּאִי וּפְרָזָאִי וְחֲזָאִי וַיְבוּסָאִי:
 י"ב הִשְׁמַר לָךְ פִּן־תִּכְבֹּת בְּרִית לִיִּשְׁבַּי הָאָרֶץ
 אֲשֶׁר אֵתָהּ בָּא עָלֶיהָ פִּן־יְהִיָּה לְמוֹקֵשׁ בִּקְרָבֵךְ:
 הִשְׁמַר לָךְ פִּן־תִּכְבֹּת בְּרִית לִיִּשְׁבַּי הָאָרֶץ אֲשֶׁר
 אֵתָהּ בָּא עָלֶיהָ פִּן־יְהִיָּה לְמוֹקֵשׁ בִּקְרָבֵךְ: אֲסַתְמַר
 לָךְ דִּילְמָא תִּגְזֹר קִים לְתַב אַרְעָא דִּי אֶת עַלֵּל
 עֲלָה דִּילְמָא יְחִי לְתַקְלָא בִּינָךְ: י"ג כִּי אֶת־

אֶל־מֹל הָהָר הַהוּא: וַאֲשֶׁר לֹא־יַעֲלֶה עִמָּךְ
 וְגַם־אִישׁ אֶל־יִרְאָה בְּכָל־הָהָר גַּם־הַצֹּאן וְהַבָּקָר
 אֶל־יָרְעוּ אֶל־מֹל הַהָר הַהוּא: וְאַנְשׁ לֹא יִסַּק עִמָּךְ
 וְאִף אֲנִשׁ לֹא יִתְחַזִּי בְּכָל טוֹרָא אִף עֲנָא וְתוֹרָא
 לֹא יִרְעוּן לְקַבֵּל טוֹרָא הַהוּא: ד' וַיִּפְסֹל שְׁנֵי־לַחַת
 אֲבָנִים פְּרָא־שְׁנִים וַיִּשְׁפֹּם מִשֶּׁה בְּבִקְרָ וַיַּעַל
 אֶל־הָר סִינִי כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֹתוֹ וַיִּקַּח בִּידּוֹ
 שְׁנֵי לַחַת אֲבָנִים: וַיִּפְסֹל שְׁנֵי־לַחַת אֲבָנִים
 פְּרָא־שְׁנִים וַיִּשְׁפֹּם מִשֶּׁה בְּבִקְרָ וַיַּעַל אֶל־הָר סִינִי
 כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֹתוֹ וַיִּקַּח בִּידּוֹ שְׁנֵי לַחַת
 אֲבָנִים: וַיִּפְסֹל תְּרִין לוחֵי אֲבָנִיָּא כְּקִדְמָאִי וְאַקְדָּם
 מִשֶּׁה בְּצַפְרָא וּסְלַק לְטוֹרָא דְסִינִי כְּמָא דְפִקְדָּךְ יְיָ
 יִתָּה וְנִסְבַּי בִּידָה תְּרִין לוחֵי אֲבָנִיָּא: ה וַיֵּרֶד יְהוָה
 בַּעֲנָן וַיִּתְיַצֵּב עִמּוֹ שָׁם וַיִּקְרָא בְּשֵׁם יְהוָה: וַיֵּרֶד
 יְהוָה בַּעֲנָן וַיִּתְיַצֵּב עִמּוֹ שָׁם וַיִּקְרָא בְּשֵׁם יְהוָה:
 וְאַתְגִּילִי יְיָ בַּעֲנָנָא וְאַתְעַתֵּד עִמָּה תַּמָּן וַיִּקְרָא
 בְּשֵׁמָא דִּי: וַיַּעֲבֹר יְהוָה | עַל־פְּנֵי וַיִּקְרָא
 יְהוָה | יְהוָה אֵל רַחוּם וְחַנּוּן אֲרֻךְ אַפִּים
 וְרַב־חַסֵּד וְאֱמֶת: וַיַּעֲבֹר יְהוָה | עַל־פְּנֵי וַיִּקְרָא
 יְהוָה | יְהוָה אֵל רַחוּם וְחַנּוּן אֲרֻךְ אַפִּים וְרַב־חַסֵּד
 וְאֱמֶת: וַאֲעֲבֹר יְיָ שְׂכָנְתָּהּ עַל אַפּוּהִי וַיִּקְרָא יְיָ
 אֱלֹהָא רַחֲמָנָא וְחַנּוּנָא מְרַחֵק רִגְזָא וּמְסַגִּי לְמַעַבְדָּא
 טְבוּן וְקִשּׁוּט: ז וַיִּצַּר חֶסֶד לְאֱלֹפִים נִשְׂאָ עֵן
 וּפִשְׁעֵי וְחַטָּאָה וְנִקְחָה לֹא יִנְקָה פִקְדָּךְ | עֵן אֲבוֹת
 עַל־בְּנִים וְעַל־בְּנֵי בָנִים עַל־שְׁלֹשִׁים וְעַל־
 רַבְעִים: ח וַיִּצַּר חֶסֶד לְאֱלֹפִים נִשְׂאָ עֵן וּפִשְׁעֵי
 וְחַטָּאָה וְנִקְחָה לֹא יִנְקָה פִקְדָּךְ | עֵן אֲבוֹת עַל־בְּנִים
 וְעַל־בְּנֵי בָנִים עַל־שְׁלֹשִׁים וְעַל־רַבְעִים: ט וַיִּסְרֹב
 לְאֱלֹפִי דְרִין שְׂבַק לַעֲזוּן וּלְמִרּוֹד וּלְחֻבִּין סִלַּח
 לְדַת־יִבִּין לְאוֹדִיתָהּ וּלְדָלָא תִּיבִין לֹא מוֹזִי מִסְעֵר
 חוֹבֵי אֲבָהֶן עַל בְּנִין וְעַל בְּנֵי בְנִין מְרַדִּין עַל דֵּר
 תְּלִיתִי וְעַל דֵּר רַב־יְעִי: י וַיִּמְהַר מִשֶּׁה וַיִּקְדָּ
 אַרְצָה וַיִּשְׁתַּחֲוֶה: וַיִּמְהַר מִשֶּׁה וַיִּקְדָּ אַרְצָה
 וַיִּשְׁתַּחֲוֶה: וַאֲחֵי מִשֶּׁה וּכְרַע עַל אַרְעָא וּסְגִיד:

תַּפְּדָה וְעֶרְפָתוֹ כָּל בְּכוֹר בְּנֵיךָ תַּפְּדָה וְלֹא־יֵרָאוּ
פָנַי רִיקָם: וּפְטָר חֲמוּל תַּפְּדָה בִּשְׁה וְאִם־לֹא
תַּפְּדָה וְעֶרְפָתוֹ כָּל בְּכוֹר בְּנֵיךָ תַּפְּדָה וְלֹא־יֵרָאוּ
פָנַי רִיקָם: וּבֹכֶרָא דְחִמְרָא תַּפְרוֹק בְּאִמְרָא וְאִם
לֹא תַּפְרוֹק וְתִנְקַפָּה כָּל בֹּכֶרָא דְבְנֵיךָ תַּפְרוֹק וְלֹא
יִתְחַזֵּן קְדָמִי רִיקָנִין: כֹּא שֵׁשֶׁת יָמִים תַּעֲבֹד
וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי תִשְׁבֹּת בַּחֲרִישׁ וּבִקְצִיר תִּשְׁבֹּת:
שֵׁשֶׁת יָמִים תַּעֲבֹד וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי תִשְׁבֹּת בַּחֲרִישׁ
וּבִקְצִיר תִּשְׁבֹּת: שְׂמָא יוֹמִין תַּפְלֹחַ וּבִיּוֹמָא
שְׁבִיעָא תְּנוּחַ בְּזִרְעָא וּבִחְצָא תְּנוּחַ: כֹּד וְחַג
שְׁבַעַת תַּעֲשֶׂה לָךְ בְּכוּרֵי קִצִּיר חֲטִיִּם וְחַג
הָאֶסִּיף תְּקוּפַת הַשָּׁנָה: וְחַג שְׁבַעַת תַּעֲשֶׂה לָךְ
בְּכוּרֵי קִצִּיר חֲטִיִּם וְחַג הָאֶסִּיף תְּקוּפַת הַשָּׁנָה:
וְחַג דְּשְׁבוּעָא תַּעֲבֹד לָךְ בְּכוּרֵי חֲצַד חֲטִין
וְחַג דְּכֻנְשָׁא בְּמַפְקָא דְשִׂמְא: כֹּד שְׁלֹשׁ פְּעָמִים
בַּשָּׁנָה יֵרָאֵה כְּל־זְכוּרָךְ אֶת־פָּנֶיךָ הָאֲדָרָן: יְהוָה
אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל: שְׁלֹשׁ פְּעָמִים בַּשָּׁנָה יֵרָאֵה כְּל־
זְכוּרָךְ אֶת־פָּנֶיךָ הָאֲדָרָן: יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל: תֵּלַת
זְמָנִין בְּשִׂמְא יִתְחַזֵּן כָּל דְּכֻנְרִיךָ קִדְם רַבּוֹן עֲלִמָּא
יְיָ אֱלֹהֵא דְיִשְׂרָאֵל: כֹּד כִּי־אוֹרִישׁ גִּזְיִם מִפְּנֵיךָ
וְהִרְחַבְתִּי אֶת־זִבְחִי וְלֹא־יִחְמַד אִישׁ אֶת־אַרְצְךָ
בְּעִלְתָּךְ לִרְאוּת אֶת־פָּנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ שְׁלֹשׁ
פְּעָמִים בַּשָּׁנָה: כִּי־אוֹרִישׁ גִּזְיִם מִפְּנֵיךָ וְהִרְחַבְתִּי
אֶת־זִבְחִי וְלֹא־יִחְמַד אִישׁ אֶת־אַרְצְךָ בְּעִלְתָּךְ
לִרְאוּת אֶת־פָּנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ שְׁלֹשׁ פְּעָמִים בַּשָּׁנָה:
אֲרִי אֲתִרְךָ עֲמִמִּין מִן קִדְמָךְ וְאַפְתִּי יֵת תַּחֲוֹמָךְ
וְלֹא יִחְמַד אָנֹשׁ יֵת אֲרַעְךָ בְּמַסְקָךְ לֹא־תַחֲזָא
קִדְם יְיָ אֱלֹהֶיךָ תֵּלַת זְמָנִין בְּשִׂמְא: כֹּד לֹא־תִשְׁחַט
עַל־חֲמִץ דִּם־זִבְחִי וְלֹא־יִלֵּין לְבָבְךָ זִבְחַ חַג
הַפֶּסַח: לֹא־תִשְׁחַט עַל־חֲמִץ דִּם־זִבְחִי וְלֹא־יִלֵּין
לְבָבְךָ זִבְחַ חַג הַפֶּסַח: לֹא תַפּוֹס עַל חֲמִיעַ דִּם
פִּסְחִי וְלֹא יִבְתּוֹן לְצַפְרָא בֵּר מִמַּדְבָּחָא תִּרְבִּי
נִכְסַת חֲגָא דְּפִסְחָא: כֹּד רֹאשִׁית בְּכוּרֵי אֲדָמְתָךְ
תָּבִיא בֵּית יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לֹא־תִבְשֹׁל גְּדִי בַחֲלָב

מִזִּבְחָתָם תִּתְחַזֵּן וְאֶת־מִצְבַּחְתָּם תִּשְׁבְּרוּן וְאֶת־
אֲשֵׁרֵי תִכְרֹתוֹן: כִּי אֶת־מִזְבְּחָתָם תִּתְחַזֵּן וְאֶת־
מִצְבַּחְתָּם תִּשְׁבְּרוּן וְאֶת־אֲשֵׁרֵי תִכְרֹתוֹן: אֲרִי יֵת
אֲגוּרִיהוֹן תִּתְרַעֲוֵן וְיֵת קִמְתָּהוֹן תִּתְבְּרוּן וְיֵת
אֲשֵׁרִיהוֹן תִּקְצְצוּן: י כִּי לֹא תִשְׁתַּחֲוֶה לֵאלֹהִים
אֲחֵרִי כִּי יְהוָה קִנָּא שְׁמוֹ אֵל קִנָּא הוּא: כִּי לֹא
תִשְׁתַּחֲוֶה לֵאלֹהִים אֲחֵרִי כִּי יְהוָה קִנָּא שְׁמוֹ אֵל קִנָּא
הוּא: אֲרִי לֹא תִסְגֹּד לְטַעוֹת עַמִּמָּא אֲרִי יְיָ קִנָּא
שְׁמָה אֵל קִנָּא הוּא: טו פֶּן־תִּכְרַת בְּרִית לְיוֹשֵׁב
הָאֲרִץ וְזָנוּ: אֲחֵרֵי אֱלֹהֵיהֶם וְזָכְחוּ לֵאלֹהֵיהֶם
וְקִרָא לָךְ וְאִכְלַת מִזִּבְחוֹ: פֶּן־תִּכְרַת בְּרִית לְיוֹשֵׁב
הָאֲרִץ וְזָנוּ: אֲחֵרֵי אֱלֹהֵיהֶם וְזָכְחוּ לֵאלֹהֵיהֶם
וְקִרָא לָךְ וְאִכְלַת מִזִּבְחוֹ: דִּילְמָא תִּגְזֹר קִנָּם לְיִתְב
אֲרַעָא וְיִטְעוּן בְּתַר טַעוֹתָהוֹן וְיִדְכָחוּן לְטַעוֹתָהוֹן
וְיִקְרוּן לָךְ וְיִמְכּוּל מִדְּבַחֵיהוֹן: טז וְלִקְחַת מִבְּנֵיךָ
לְבָנֶיךָ וְזָנוּ בְּנֵיךָ אֲחֵרֵי אֱלֹהֵיהֶם וְזָנוּ אֶת־בְּנֵיךָ
אֲחֵרֵי אֱלֹהֵיהֶם: וְלִקְחַת מִבְּנֵיךָ לְבָנֶיךָ וְזָנוּ בְּנֵיךָ
אֲחֵרֵי אֱלֹהֵיהֶם וְזָנוּ אֶת־בְּנֵיךָ אֲחֵרֵי אֱלֹהֵיהֶם:
וְתִסַּב מִבְּנֵיךָ לְבָנֶיךָ וְיִטְעוּן בְּנֵיךָ בְּתַר
טַעוֹתָהוֹן וְיִטְעוּן יֵת בְּנֵיךָ בְּתַר טַעוֹתָהוֹן: יז אֱלֹהֵי
מִסְכָּה לֹא תַעֲשֶׂה־לָךְ: אֱלֹהֵי מִסְכָּה לֹא תַעֲשֶׂה־
לָךְ: דִּחְלוֹן דְּמִתְכָּא לֹא תַעֲבֹד לָךְ: יח אֶת־חַג
הַמִּצּוֹת תִּשְׁמֹר שְׁבַעַת יָמִים תֹּאכַל מִצּוֹת אֲשֶׁר
צִוִּיתְךָ לְמוֹעֵד חֹדֶשׁ הָאָבִיב כִּי בַחֲדָשׁ הָאָבִיב
יֵצֵאת מִמִּצְרַיִם: אֶת־חַג הַמִּצּוֹת תִּשְׁמֹר שְׁבַעַת
יָמִים תֹּאכַל מִצּוֹת אֲשֶׁר צִוִּיתְךָ לְמוֹעֵד חֹדֶשׁ
הָאָבִיב כִּי בַחֲדָשׁ הָאָבִיב יֵצֵאת מִמִּצְרַיִם: יֵת חֲגָא
דְּפִסְחִיָּא תִּטְר שְׁבַעַת יוֹמִין תִּיכּוּל פִּסְחִיָּא כְּמָא
דִּי פִקְדָתְךָ לְזָמֵן יִרְחָא דְּאִבִּיקָא אֲרִי בְּיִרְחָא
דְּאִבִּיקָא נִפְקַתָּא מִמִּצְרַיִם: יט כָּל־פֶּטֶר רִחִם לִי
וְכָל־מִקְנֶיךָ תִּזְכֹּר פֶּטֶר שׁוֹר וְשֶׂה: כ כָּל־פֶּטֶר רִחִם
לִי וְכָל־מִקְנֶיךָ תִּזְכֹּר פֶּטֶר שׁוֹר וְשֶׂה: כֹּד פֶּתַח
וְלֵדָא דִּילִי וְכָל בְּעִירְךָ דְּכִרִין תִּקְדַּשׁ בְּכוֹר תּוֹר
וְאִמְר: כ וּפְטָר חֲמוּל תַּפְּדָה בִּשְׁה וְאִם־לֹא

וַחֲזָא אַהֲרֹן וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל יְת מֹשֶׁה וְהָא סְגִי זִיו יִקְרָא דְאַפּוּהִי וַדְחִילוּ מִלְּאַתְקַרְבָּא לְוַתָּה: אַ וַיִּקְרָא אֱלֹהִים מֹשֶׁה וַיֵּשְׁבוּ אֵלָיו אַהֲרֹן וְכָל־הַנְּשָׂאִים בַּעֲדָה וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה אֲלֵהֶם: וַיִּקְרָא אֱלֹהִים מֹשֶׁה וַיֵּשְׁבוּ אֵלָיו אַהֲרֹן וְכָל־הַנְּשָׂאִים בַּעֲדָה וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה אֲלֵהֶם: וַקְרָא לְהוֹן מֹשֶׁה וַתְּבוּ לְוַתָּה אַהֲרֹן וְכָל רַבְרַבֵּיָא בְּכַנְשָׁתָא וּמִלָּל מֹשֶׁה עֲמָהוֹן: ־ וַאֲחֲרֵי־כֵן נִגְשׂוּ כָל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיֵּצְאוּ אֶת כָּל־אֲשֶׁר דִּבֶּר יְהוָה אִתּוֹ בְּהַר סִינַי: וַאֲחֲרֵי־כֵן נִגְשׂוּ כָל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיֵּצְאוּ אֶת כָּל־אֲשֶׁר דִּבֶּר יְהוָה אִתּוֹ בְּהַר סִינַי: וַבְּתֵר כֵּן אֲתַקְּרִיבוּ כָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וּפְקַדְנוֹן יְת כָּל דִּי מִלָּל יי עֲמָה בְּטוֹרָא דְסִינַי:

מִפְסִיר ־ וְכָל מֹשֶׁה מְדַבֵּר אִתְּם וַיִּתֵּן עַל־פָּנָיו מִסּוּהָ: וְכָל מֹשֶׁה מְדַבֵּר אִתְּם וַיִּתֵּן עַל־פָּנָיו מִסּוּהָ: וְשִׁיעִי מֹשֶׁה מִלְּמַלְלָא עֲמָהוֹן וַיַּחֲב עַל אַפּוּהִי בֵּית אַפִּי: ־ וּבִבְאָ מֹשֶׁה לִפְנֵי יְהוָה לְדַבֵּר אִתּוֹ יִסִּיר אֶת־הַמִּסּוּהָ עַד־צִאתוֹ וַיֵּצֵא וַדַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת אֲשֶׁר יֵצְוָה: וּבִבְאָ מֹשֶׁה לִפְנֵי יְהוָה לְדַבֵּר אִתּוֹ יִסִּיר אֶת־הַמִּסּוּהָ עַד־צִאתוֹ וַיֵּצֵא וַדַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת אֲשֶׁר יֵצְוָה: וְכֵד עָלַל מֹשֶׁה לְקָדָם יי לְמַלְלָא עֲמָה אַעֲדִי יְת בֵּית אַפּוּהִי עַד מִפְקָה וְנִפְק וּמִמְלָל עִם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל יְת דִּי מִתְּפַקֵּד: ־ וַרְאוּ בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל אֶת־פָּנָי מֹשֶׁה כִּי קָרָן עוֹר פָּנָי מֹשֶׁה וַהֲשִׁיב מֹשֶׁה אֶת־הַמִּסּוּהָ עַל־פָּנָיו עַד־בֹּאוֹ לְדַבֵּר אִתּוֹ: וַרְאוּ בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל אֶת־פָּנָי מֹשֶׁה כִּי קָרָן עוֹר פָּנָי מֹשֶׁה וַהֲשִׁיב מֹשֶׁה אֶת־הַמִּסּוּהָ עַל־פָּנָיו עַד־בֹּאוֹ לְדַבֵּר אִתּוֹ: וַחֲזֹן בְּנֵי יִשְׂרָאֵל יְת אַפִּי מֹשֶׁה אָרִי סְגִי זִיו יִקְרָא דְאַפִּי מֹשֶׁה וְאַתְּב מֹשֶׁה יְת בֵּית אַפִּי עַל אַפּוּהִי עַד דְּעָלַל לְמַלְלָא עֲמָה:

ס ס ס קל"ט פסוקים, חננאל סימן.

אָמוֹ: רֵאשִׁית בְּפוּרִי אֲדַמְתִּךָ תָּבִיא בֵּית יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לֹא־תִבְשֹׁל גְּדִי בַחֲלָב אָמוֹ: פ רִישׁ בְּפוּרִי אֲרַעֵף פִּתִּי לְבֵית מִקְדָּשָׁא דְּיִי אֱלֹהֶךָ לֹא תִיכְלֹן בָּשָׂר בַּחֲלָב:

שְׁבִיעִי ־ וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה כְּתַב־לְךָ אֶת־הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה כִּי עַל־פִּי ־ הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה כְּרָתִי אִתְּךָ בְּרִית וְאֶת־יִשְׂרָאֵל: וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה כְּתַב־לְךָ אֶת־הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה כִּי עַל־פִּי ־ הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה כְּרָתִי אִתְּךָ בְּרִית וְאֶת־יִשְׂרָאֵל: וַאֲמַר יי לְמֹשֶׁה כְּתַב לְךָ יְת פִּתְגָמִיָּא הָאֵלִין אָרִי עַל מִימַר פִּתְגָמִיָּא הָאֵלִין גְּזֵרִית עֲמָךְ קִיָּם וְעַם יִשְׂרָאֵל: ־ וַיְהִי־שָׁם עַם־יְהוָה אַרְבָּעִים יוֹם וְאַרְבָּעִים לַיְלָה לֶחֶם לֹא אָכַל וּמִים לֹא שָׁתָה וַיִּכְתֹּב עַל־הַלְּחָת אֶת דְּבָרֵי הַבְּרִית עֲשֶׂרֶת הַדְּבָרִים: וַיְהִי־שָׁם עַם־יְהוָה אַרְבָּעִים יוֹם וְאַרְבָּעִים לַיְלָה לֶחֶם לֹא אָכַל וּמִים לֹא שָׁתָה וַיִּכְתֹּב עַל־הַלְּחָת אֶת דְּבָרֵי הַבְּרִית עֲשֶׂרֶת הַדְּבָרִים: וַהֲוָה תִּמְן קָדָם יי אַרְבָּעִין יָמִין וְאַרְבָּעִין לַיְלָן לֶחֶמָא לֹא אָכַל וּמִיָּא לֹא שָׁתִי וַכְּתַב עַל לוחִיָּא יְת פִּתְגָמִי קִיָּמָא עֲשָׂרָא פִּתְגָמִין: ־ וַיְהִי בְּרִדַּת מֹשֶׁה מִהַר סִינַי וּשְׁנֵי לַחַת הָעֵדֻת בִּיד־מֹשֶׁה בְּרִדָּתוֹ מִן־הַהָר וּמֹשֶׁה לֹא־יָדַע כִּי קָרָן עוֹר פָּנָיו בְּדַבְּרוֹ אִתּוֹ: וַיְהִי בְּרִדַּת מֹשֶׁה מִהַר סִינַי וּשְׁנֵי לַחַת הָעֵדֻת בִּיד־מֹשֶׁה בְּרִדָּתוֹ מִן־הַהָר וּמֹשֶׁה לֹא־יָדַע כִּי קָרָן עוֹר פָּנָיו בְּדַבְּרוֹ אִתּוֹ: וַהֲוָה כֵּד נִחַת מֹשֶׁה מִטוֹרָא דְסִינַי וַתִּרְיֵן לוחִי סִהְדוּתָא בִּידָא דְמֹשֶׁה בְּמַחֲתָה מִן טוֹרָא וּמֹשֶׁה לֹא יָדַע אָרִי סְגִי זִיו יִקְרָא דְאַפּוּהִי בְּמַלְלוּתָה עֲמָה: ־ וַיִּרְא אַהֲרֹן וְכָל־בְּנֵי יִשְ�רָאֵל אֶת־מֹשֶׁה וְהִנֵּה קָרָן עוֹר פָּנָיו וַיִּירָאוּ מִגֹּשֶׁת אֵלָיו: וַיִּרְא אַהֲרֹן וְכָל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת־מֹשֶׁה וְהִנֵּה קָרָן עוֹר פָּנָיו וַיִּירָאוּ מִגֹּשֶׁת אֵלָיו:

הפטרה לפרשת כי תשא במלכים א פרק יח

• וַיִּשְׁלַח אַחָאֵב בְּכָל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּקְבֹּץ אֶת־הַנְּבִיאִים אֶל־הָהָר הַכְּרָמֶל: ^א וַיֵּגֶשׁ אֵלָיוּהוּ אֶל־כָּל־הָעָם וַיֹּאמֶר עַד־מָתִי אַתֶּם פֹּסְחִים עַל־שְׁתֵּי הַסַּעֲפִים אִם־יְהוָה הָאֱלֹהִים לָכֹו אַחֲרָיו וְאִם־הַבַּעַל לָכֹו אַחֲרָיו וְלֹא־עָנּוּ הָעָם אֹתוֹ דָּבָר: ^ב וַיֹּאמֶר אֵלָיוּהוּ אֶל־הָעָם אֲנִי נֹתַרְתִּי נָבִיא לַיהוָה לְכַדִּי וּנְבִיאֵי הַבַּעַל אַרְבַּע־מֵאוֹת וְחַמְשִׁים אִישׁ: ^ג וַיִּתְּנוּ־לָנוּ שְׁנַיִם פָּרִים וַיִּבְחָרוּ לָהֶם הַפָּר הָאֶחָד וַיִּנְתְּחוּהוּ וַיִּשְׁימוּ עַל־הַעֲצִים וְאֵשׁ לֹא יִשְׁימוּ וְאֲנִי אֶעֱשֶׂה | אֶת־הַפָּר הָאֶחָד וְנִתְּתִי עַל־הַעֲצִים וְאֵשׁ לֹא אֲשִׁים: ^ד וַקְרָאתֶם בְּשֵׁם אֱלֹהֵיכֶם וְאֲנִי אִקְרָא בְּשֵׁם־יְהוָה וְהָיָה הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר־יַעֲנֶנּוּ כֹאֵשׁ הוּא הָאֱלֹהִים וַיַּעַן כָּל־הָעָם וַיֹּאמְרוּ טוֹב הַדָּבָר: ^ה וַיֹּאמֶר אֵלָיוּהוּ לְנָבִיאֵי הַבַּעַל בַּחֲרוּ לָכֶם הַפָּר הָאֶחָד וַעֲשׂוּ רֹאשִׁיטָה כִּי אַתֶּם הַרְבִּים וַקְרָאוּ בְּשֵׁם אֱלֹהֵיכֶם וְאֵשׁ לֹא תִשְׁימוּ: ^ו וַיִּקְחוּ אֶת־הַפָּר אֲשֶׁר־נָתַן לָהֶם וַיַּעֲשׂוּ וַיִּקְרָאוּ בְּשֵׁם־הַבַּעַל מִתְּבַקֵּר וְעַד־הַצֹּהָרִים לֹא־מָלַךְ הַבַּעַל עָנְנוּ וְאִין קוֹל וְאִין עֲנָה וַיִּפְסְחוּ עַל־הַמִּזְבֵּחַ אֲשֶׁר עָשָׂה: ^ז וַיְהִי בַצֹּהָרִים וַיִּתְּחַל בָּהֶם אֵלָיוּהוּ וַיֹּאמֶר קְרָאוּ בְּקוֹל־גָּדוֹל בְּיָאֱלֹהִים הוּא כִּי שִׁיחַ וְכִי־שִׁיג לֹו וְכִי־הִרְדָּ לֹו אוֹלִי יִשָּׁן הוּא וַיִּקְץ: ^ח וַיִּקְרָאוּ בְּקוֹל גָּדוֹל וַיִּתְגַּדְּדוּ כְּמוֹשֹׁפֶטִים בַּחֲרֻבוֹת וּבְרַמְחִים עַד־שֶׁפָּדְדָם עֲלֵיהֶם: ^ט וַיְהִי כַעֲבַר הַצֹּהָרִים וַיִּתְנַבְּאוּ עַד לַעֲלוֹת הַמִּנְחָה וְאִין־קוֹל וְאִין־עֲנָה וְאִין קֶשֶׁב: ^י וַיֹּאמֶר אֵלָיוּהוּ לְכָל־הָעָם גִּשּׁוּ אֵלַי וַיַּעֲשׂוּ כָל־הָעָם אֵלָיו וַיִּרְפָּא אֶת־מִזְבֵּחַ יְהוָה הַהוּם: ^{יא} וַיִּקַּח אֵלָיוּהוּ שְׁתֵּים עֶשְׂרֵה אֲבָנִים כְּמִסְפַּר שְׁבָטֵי בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל וַיִּהְיֶה דְּבַר־יְהוָה אֵלָיו לֵאמֹר יִשְׂרָאֵל יְהִי שִׁמְךָ: ^{יב} וַיִּבְנֶה אֶת־הָאֲבָנִים מִזְבֵּחַ בְּשֵׁם יְהוָה וַיַּעַשׂ תַּעֲלָה כְּבִית סַאתִים וָרַע סָבִיב לְמִזְבֵּחַ: ^{יג} וַיַּעֲרֹךְ אֶת־הַעֲצִים וַיִּנְתַּח אֶת־הַפָּר וַיִּשֶׂם עַל־הַעֲצִים: ^{יד} וַיֹּאמֶר מָלְאוּ אַרְבָּעָה כַּדִּים מַיִם וַיִּצְקוּ עַל־הַתַּעֲלָה וְעַל־הַעֲצִים וַיֹּאמֶר שִׁנּוּ וַיִּשְׁנּוּ וַיֹּאמֶר שִׁלְשׁוּ וַיִּשְׁלְשׁוּ: ^{טו} וַיִּלְכוּ הַמַּיִם סָבִיב לְמִזְבֵּחַ וְגַם אֶת־הַתַּעֲלָה מִלֵּאֲמִים: ^{טז} וַיְהִי | בַּעֲלֹת הַמִּנְחָה וַיֵּגֶשׁ אֵלָיוּהוּ הַנָּבִיא וַיֹּאמֶר יְהוָה אֱלֹהֵי אֲבֹרָהֶם יִצְחָק וַיִּשְׂרָאֵל הַיּוֹם יוֹדַע בְּיָדָהּ אֱלֹהִים בְּיִשְׂרָאֵל וְאֲנִי עַבְדְּךָ וּבְדַכְרְךָ עֲשִׂיתִי אֵת כָּל־הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה: ^{יז} עָנְנִי יְהוָה עָנְנִי וַיִּדְעוּ הָעָם הַזֶּה בְּיָדָהּ אֱלֹהִים וְאֵתֶּה הַסִּבָּת אֶת־לִבָּם אַחֲרָנִית: ^{יח} וַתִּפֹּל אֲשֶׁר־יְהוָה וַתֹּאכַל אֶת־הַתַּעֲלָה וְאֶת־הַעֲצִים וְאֶת־הָאֲבָנִים וְאֶת־הַעֲפָר וְאֶת־הַחֲמִים וְאֶת־הַחֲמִים לַחֲכָה: ^{יט} וַיִּרְא כָל־הָעָם וַיִּפְּלוּ עַל־פְּנֵיהֶם וַיֹּאמְרוּ יְהוָה הוּא הָאֱלֹהִים יְהוָה הוּא הָאֱלֹהִים:

לזכות אנשי החסד הדגולים

הרה"ח ר' אברהם משה דייטש ורה"ח ר' גבריאל גופין שיחיו

ולע"נ האחים הרה"ח ר' זלמן יודא ור' יוסף יצחק,

בני הרה"ח ר' שלום ישעי' ע"ה דייטש

חב"ד
כל הלב לכל אחד

צעירי
אגודת
חב"ד

מאה ועשרים שנה

יום רביעי, ה' ניסן • 18:00 בערב
אצטדיון טדי ירושלים עיה"ק